

CÍMLAPON

EGYIPTOMI ROSSZCSONTBÓL KERESZTÉNY ÜZLETEMBER • *Durkó Sándor László*

%A Keresztény Üzletemberek Szemináriumára érkezett Dan Daniels, egyiptomi születésű ausztrál üzletember. Magyar Mihállyal, a 2500 fős ausztráliai pünkösdi gyülekezet lelkipásztorával jött, akivel nemcsak lelki testvérek és barátok, hanem üzlettársak is. Közös irányított orvosi hulladékanyagot feldolgozó cégükben közel 100 embernek adnak munkát. Jelenleg 150 misszionáriust támogatnak. 2000-ig a támogatottak létszámát szeretnék 1000 főre növelni.

Lehetséges ez, vagy csak álmok? Mi a siker kulcsa? Ilyen és ehhez hasonló kérdések foglalkoztattak, amikor leültünk beszélgetni. Az ambíciózus, meggyerő külső krisztusi korban lévő, családos fiatalembert takart.

Múltjáról, őseiről faggatom.

Nagypapa angyali testőrei

Elmereng, keresztény gyökereit említi, ez bizony nem jellemző arrafelé. Nagypapa és édesapja is lelkipásztorok voltak. Nagypapját tekinti példaképének, bár nem ismerte, mert amikor édesapja 12 éves volt, nagypapája meghalt. Hitéről azóta is messze földön beszélnek. Tanult, bölcs, Szentlélekkel teljes emberként jellemzik, aki egyszerű falusi embereknek szolgált. 19 gyülekezetet alapított, könyveket írt. Minden reggel 9 óráig a Bibliát tanulmányozta, heti egy napot böjttel, egy napot pedig imádkozással töltött. Szolgálatát csodák kísérték. Amikor imádkozott, betegek, csonkabonkák gyógyultak meg. Különféle történetek keltek szárnyra róla. Egyszer gyalogosan ment haza a szolgálatból, a bokrokból rablók bújtak elő. Amint rá akartak támadni, földbe gyökerezett a lábuk, mert úgy látták, nem egyedül jön, hanem két angyal kíséri kivont karddal, testőrként. Elálltak szándékuktól, sőt a látvány hatására két nap múlva elmentek a lelkészhez, bűnvallomást tettek és megtértek.

Isten gondviselését egy betörés kapcsán is megtapasztalhatta. Egyik éjjel hallja, hogy a padláson betörők mozognak. Sikertelenül lefülelnie őket, elmondták, hogy éhező családjuknak viszik a búzát. A nagypapa nem a bajukat látta el, hanem kenyérnek valóval eresztette haza őket, és azzal, hogy legközelebb ne lopjanak, hanem kérjenek.

Igen ám, de így idő előtt elfogyott a búzája. Mikor ez kiderült, feleségének azt mondta: „menjünk aludni, majd az Úr gondoskodik rólunk.” Másnap reggel ismeretlen emberek kopogtattak, de nem kérni jöttek, hanem tevékenen búzát hoztak. Mikor elmentek, a nagyszülők percekig szótlansággal szemléltek a rakományt, annyi búzájuk volt, hogy két évig nem kellett venniük.

Dan követendő példának tekinti nagypapa gyakorlatát, mert ő minden helyzetben és körülmények között tudott Istenben bízni. Édesapja viszont saját erejére támaszkodott, nem hívta a Szentlelket, szolgálatának nem is volt ereje. Nem böjtölt, nem imádkozott. Bár keményen dolgozott, munkája nem volt hatékony. Egyiptomban egy presbiteriánus gyülekezetnek volt a lelkipásztora. Dan mint kisgyermek, ebben a közösségben nőtt fel. Ott

ismerték és tanították a Bibliát, de soha nem látták azt működni.

Rosszkodtam, de megtértem

– *Igazán jeles őseid voltak, bizonyára hatottak rád. Te mikor lettél keresztény?*

– Eseménydús életet éltem. Nagyon eleven kisgyermek voltam. Kétévesen elvesztem egy üzletben, és csak a véletlenül arra járó nagybátyámnak köszönhettem, hogy a megtalálóm nem adott el öt dollárért egy vadidegennek. Ötéves lehettem, amikor nem álltam meg a STOP táblánál, és jött egy autó. Isten angyalai őriztek. Hétévesen a Földközi-tengerben úszkáltam, amikor a parttól befele sodródva összecsaptak a fejem fölött a hullámok. Kimentettek. Kilencévesen egy hosszabbító vezetékét javítottam, amikor édesanyám véletlenül a vezeték másik végét bedugta a konnektorba. Túléltem. Tízévesen már motorkerékpárral száguldoztam. Tizenkét évesen megtértem!

– *Hogyan kerültél Ausztráliába?*

– Édesapámat meghívták egy ausztrál arab gyülekezetbe lelkipásztornak. Ekkor tizenhat éves voltam. Egész családuunk Ausztráliába települt.

– *Hogyan kerültél kapcsolatba Magyar Mihály lelkipásztorral?*

– Huszonkét éves voltam, amikor gyülekezetünk ifjúsági pásztora Szentlélek-keresztiséget kapott. Ezután engem és még néhány fiatalot elhívott egy karizmatikus konferenciára, ahol betöltött a Szentlélek, Istentől személyes prófécia kaptam és meggyógyultam. Ezután kerültem kapcsolatba Magyar Mihállyal.

– *Nos, akkor sorjában! Milyen prófécia kaptál a Szentlélek-keresztiség után, és milyen betegségből gyógyultál meg?*

– A prófécia úgy szólt, hogy az Úr lehetőséget ad, hogy Őt szolgáljam az üzleti élet területén. Erre hív el, azt kéri, hogy a profit egy részét Isten országának építésére fordítsam.

– *Gyógyulásod?*

– Egy tasakkészítő gépbe nyúltam, és kezem annyira megsérült, hogy két műtét után sem tudtam rendesen mozgatni. Az említett alkalmon imára azonnal helyrejött.

– *A prófécia után nyomban meggazdagodtál?*

– Á, dehogya! Aki ott volt az üzletember találkozón, az hallhatott a vetés és aratás törvényszerűségeiről. Nos, az első lépés a vetés. Az Úr akarata szerint teljes erőmmel követtem az elhívást. Életem minden területén elkezdtem Istennek helyet biztosítani.

Meddig lehetünk sikertelenek?

– *Tudomásom szerint három évig sikertelen volt a vállalkozás. Nem túl hosszú idő ez?*

– A sikeresség megítélése relatív. A vetés és aratás törvényébe igenis belefér három év.

– *Van, aki egy év után fejreáll.*

– Az üzlet, mint komplex tevékenység nehéz szakma. Mint a szemináriumon is elhangzott, vannak lelki, fizikai és gazdasági törvényszerűségei. A Szentírás szerinti törvényszerűségekre alapoztunk. A fejlődés, a siker szemmel látható lett.

– *Beavatnál a titokba?*

– Volt egy kis rés az orvosi hulladékanyag feldolgozói piacon. Megláttam ebben a lehetőséget. Eladtam bevezetett motelunkat, és minden pénzt, energiát az új üzletnek szenteltem. Nagyon fontos, hogy hinni kell abban, amire elhívást kaptunk. A hit a mag. A semmiből semmi sem lesz. A mag viszont, bármilyen kicsiny is, növekedvén termést hoz. Először műanyag flakont csináltunk az elhasznált injekciós tűknek. A környékünkön ötven cég végzett hasonló tevékenységet, mára négyre csökkent a számuk, a többi tönkrement. A piac 80%-a miénk lett.

– *Új eljárást vezettetek be?*

– Állandóan meg kell újulni az üzletben is, úgy mint a lelki életben. Más gyárak elégették a műanyagot. Mi olyan gépet kísérleteztünk ki, amelyiknek egyik oldalán bemegy a veszélyes

hulladék, a másikon kijön az újra hasznosítható granulátum.

– *Ez valami fantasztikus! Nem akarjátok Magyarországon is bevezetni?*

– Dehogynem. Tervünk szerint itt lenne az európai hídfőállás.

– *Egészen belelkesedtem.*

– Ez is fontos, de a lelkesedés önmagában kevés. A terv megvalósítása még nagyon sok munkát igényel, de ez a vetés időszaka.

A sikernek nem kell teológia

– *Sikeres vagy, pénzed jelentős részét és a dicsőséget Istennek adod. Ez a siker az úgynevezett sikerteológia következménye?*

– A sikerteológia túlkapás. Mert egyáltalán nem biztos, hogy a szegényen nincs áldás. Az is igaz, hogy az Úr nem örül annak, ha éheznek az Ő gyermeke, szolgálja. Isten a sikert emberi lelkekben méri, nem pénzben. Egyeseket arra hív el, hogy a pénzt megforgatva tudjanak másoknak adni. Nem a gazdagság okoz problémát, hanem a pénz szerelme.

– *Akkor miért ostromozta Jézus a gazdagokat?*

– Mert ők szerették a pénzt. Szerintem, ha a gazdag ifjú mindenét a szegényeknek adta volna, százszor annyit kapott volna az Úrtól. Néhány kivételtől eltekintve Isten emberei minden területen bővülők voltak. Isten sokféle kegyelmének vagyunk a sáfárai.

– *Mi ezt a sokféle kegyelmet megpróbáljuk leszűkíteni?*

– Igen. Sokszor csupán azért, hogy a magunk helyzetét megmagyarázzuk. Pedig nem határozhatjuk meg Istennek, hogy kinek mit adjon.

– *A gazdagságra visszatérve, úgy olvassuk a Bibliában, hogy „könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bemenni” Mt 19,24.*

– De azt nem olvashatjuk, hogy ne tudna bemenni. Itt ismét meg kell említeni, hogy nem mindegy, hol van a pénzünk, gazdagságunk mércéje. A zsebünkben vagy a szívünkben.

– *Mitől lesz valaki jó üzletember?*

– Ha keresztyén, az jó talaj. Ha betartja a vetés–aratás, szorgalom és tizedadás elveit, akkor biztosan alapozott. Az építményhez szükség van a már említett magra, azaz az elhívásra, bizonyos tőkére, no, és jó üzleti érzékre.

Radarozva pénzt szerezni

– *Magyar Mihály azt mondta, hogy mint egy radar, úgy érzed, miből lehet pénzt csinálni. Hogyan lehet ezt az érzéket megszerezni?*

– Ez tízpontos kérdés. Talán saját példából indulnék ki.

– *Én is így gondoltam.*

– Soha nem pottyant csak úgy az ölembe a pénz. Kilencéves koromban építkezéseken dolgoztam. Keményen kivettem a részem a munkából. Édesapám azt mondta, hogyha megkeresem kerékpárom árának a felét, a másik felét kipótolja. Tizenkét éves voltam, és már két kerékpárom volt, melyeket bérbe adtam. A bérleti díjából meg tudtam venni a harmadikat. A pénzt már akkor sem elkölteni akartam, hanem befektetni.

– *Erre csak úgy ráérezted?*

– Édesapám volt a példa, aki lelkeszi szolgálata mellett üzletelt is. Egyszer hat hónapra kiment az Egyesült Államokba pénzt keresni. Hazajött és keresményéből csirkefarmot vett. A csirkéket nagy haszonnal adta tovább, a belőlük kapott pénzt hétvégi házakba fektette. Édesapám példáján megtanultam, hogyan támaszkodjam Istentől kapott képességeimre. Azt mondta: fiam, tiszteld a mennyei Atya pénzét és tulajdonát.

– *Számomra ez a szemlélet teljesen új.*

– Nem baj. Nemcsak a jó pap tanul holtig. Mindannyiunknak tanulni kell. Én is naponta ezt teszem.

Példa, nevelés, tanulás

– Igen. Ezek mind nagyon fontosak, no és a kreatív készség. Biciklis koromban kerékpárokat adtam-vettem. Volt, amikor más feleannyiért tudta eladni, mint amennyiért vette, én a duplájáért.

– *Nem csalás ez?*

– Én a kerékpárokra extrákat szereltem, mondhatni teljesen extra volt mindegyik. Úgy látom, hasznos lenne magunkban jobban tudatosítani a sáfárság isteni elvét. Az Úr elvárja, hogy a kapott talantumot kamatoztassuk, ne ássuk el. A keresztény szülők kötelessége megtanítani gyermekeiket a sáfárságra. Meg kell tanítani őket dolgozni. Ne úgy éljék le az életüket, hogy az örökségre vágyakoznak, az legfeljebb a ráadás lehet. Üzleteljünk! Természetesen én a tisztességes, keresztény módon való üzletelésre gondolok.

– *Azt szokták mondani, az a jó üzlet, amikor mindkét üzletfél elégedett.*

– Így igaz. De az üzleti fogásokat és a keresztény morált tanítani kell.

Hány óra is egy nap?

– *Az üzleti élet sok időt, energiát igényel. A magyar feleségek azt szeretnék, hogy férjük minél többet legyen velük, családjukkal.*

– Az a jó. Ausztráliában is ilyen szemléletűek az asszonyok. A feleségem szereti az üzletet és tudja, hogy családomnak és az Úrnak keresem a pénzt.

– *Van egy magyar dal, amely arról szól, hogy nyolc óra munka, nyolc óra pihenés, nyolc óra szórakozás. Mennyi is?*

– Úgy lehet Isten áldását várni, ha az Isten, család, munka rendjében megtaláljuk az egészséges egyensúlyt. Vannak időszakok, amikor valamely terület több időt igényel. Isten áldását az is tükrözi, hogy minderre ad időt és pénzt. Itt is érvényes a vetés – aratás elve. A vetés időszakában évekig nem mentünk nyaralni. Ma már megyünk.

– *Cégetek kísérleti vállalkozás?*

– Már régen több annál. Bizonyos szempontból példaértékű, bizonyítva, hogy az isteni alapelvek működnek, sőt sikeres csak a már említett alapelvek alkalmazásával lehet bármilyen vállalkozás. Gyülekezetünkben bátorítjuk a vállalkozási kedvet, pezseg az üzleti élet.

Rendszeresen üzleti tereferéket, börséket tartunk.

– *Nem csoda, hisz a lelkipásztorok is vállalkozó, üzlettársad.*

– Sokat számít a lelkipásztor véleménye, hozzáállása.

– *Közösségünkben, gyülekezeteinkben nincs ennek még hagyománya.*

– Bizonyos hagyományteremtő szándékkal jöttünk most Magyarországra. Hisszük, hogy akik vállalták a szemináriumon való részvételt, az ott elhangzottakat be tudják építeni itteni gyakorlatukba. És akik nem jöttek? A már többször említett alapelvek rájuk is érvényesek.

Kívánom, sőt kérem, próbálják meg ők is. Meglátják, működik!

Mert az is feladatunk, hogy pénzt teremtsünk Isten országának építésére!

{k1997301}

Dan Daniels és Michael Magyar

Fent és lent • Durkó Sándor László

Dicső Gusztáv magyar lelkipásztor és vállalkozó. Az ausztrál példához hasonlóan szerinte sem zárja ki egyik a másikat. Nem könnyű a kettőt összeegyeztetni, de nem is olyan tragikus a helyzet, mint ahogy sokan gondolják. Ő is, mint Dan, Istenre bízta vállalkozását. Vallja, hogy Magyarországon is megvan a lehetőség, megpróbálta és bevált. Ehhez fontos a mennyei és földi törvények tisztelete, mert a mennyben rend van, itt e földön is engedelmelkednünk kell tehát a hatalmasságoknak, mert egyébként törvénytelenység és zűrzavar lenne. Az imádság

szükséges, de a munkát nem helyettesíti, keményen kell dolgozni. Ha mindent becsületesen teszünk, számíthatunk Isten áldására. Mindennek ára van. Van min gondolkodnia annak, aki a keresztény üzletemberek szemináriumán részt vett. Az üzleti élet törvényszerűségei magyar viszonyok között is működnek. Aki Isten vezetése szerint akar vállalkozni, annak ezzel számolnia kell.

Győztes leszel vagy vesztes? • Durkó Sándor László

Kisgyermekkortól kezdődik a küzdelem. Mindig csak harc: bölcsődében, óvodában, iskolában, majd a nagybetűs életben. Valakit le kell győzni a homokozóban, a csúszdán, a sportpályán, szakmai vetélkedőn, a felvételin. Később a házastársért folyó vetélkedésben lehet jeleskedni, aztán a munkahelyért, a pozícióért.

A lelki élet is folyamatos harckészültséget igényel kemény csatákkal. Meg kell harcolni a hitnek szép harcát. Csak az Úrral biztos a győzelem.

A győzelemnek vannak törvényszerűségei:

- A győztesnek mindig van terve.
- A vesztesnek mindig van kifogása.
- A győztes azt mondja, engedd, hogy segítsek neked.
- A vesztes úgy gondolja, nem érdekel, ez nem az én feladatomban.
- A győztes minden problémára keres és talál megoldást.
- A vesztes minden megoldásra talál problémát.
- A győztes tántoríthatatlanul a célra összpontosít.
- A vesztes mércéje a másik teljesítménye.
- A győztes azt mondja: ez kemény kihívás, de semmi sem lehetetlen.
- A vesztes szerint nem lehetetlen, de kivitelezhetetlen.
- A győztes mindig egy része a válasznak.
- A vesztes mindig egy része a kérdésnek.

Egyedül a cselekedetek számítanak.

Legyél győztes!

TANÍTÁS

„Mi akar ez lenni?” • Makovei János

„Én vízzel keresztellek titeket, hogy megtérjetelek, de aki utánam jön, erősebb nálam: arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket.” (Mt 3,11)

A keresztyén világban – különösen az „utolsó időkben”, tehát napjainkban is – soha semmi nem jelentett akkora gondot, nem okozott akkora megosztottságot, akár a teológiai gondolkodás, akár a lelki élet napi gyakorlatát illetően, mint a pünkösdi Krisztus születése, gólgotai kereszthalála, csodálatos feltámadása, mennybemenetele mind-mind olyan tény, amely beépül a keresztény vallások, közösségek tanításaiba és lelki életük gyakorlatába. Az egy másik – nem elhanyagolható – kérdés, hogy mennyire élő módon!

A kívülálló, a távolról szemlélődő ember a kétezer éves eseményt ma is éppolyan „édesboros” felfordulásnak tekinti, mint annak idején a jeruzsálemiek is: „*Álmétkodtak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezték egymástól: »Mi akar ez lenni?«*” (ApCs 2,12) Annál inkább fontos, hogy a keresztyén világ eme zavarában eligazodjunk (majdnem azt írtam: rendet tegyünk! – de nem ez a dolgunk!), és legyen határozott, minden tekintetben igei

ismeretünk és gyakorlatunk mind személyes, mind gyülekezeti életünk területén a pünkösdről, azaz a Szentlélek valóságos jelenlétéről.

Szinte útvesztőnek tűnik a napjainkra kialakult helyzet. Ki hangosabban, ki különlegesebben, misztikusabban vagy éppen meghökkentőbben, olykor minden eddigit vagy mindenki mást felülmúlóan, néha mindennel és mindenkivel szembeállóan, fenyegetően vagy éppen megvető-sajnálkozóan próbálja igazságát egyszer s mindenkorra leszögezni, mint egyetlen és kizárólagos igazságot.

A Szentlélekkel és tűzzel való keresztelés csodálatos ígérteréről már nagyon sokan írtak nagy formátumú tanításokat, élvezetes cikkeket, tájékoztatásokat és útmutatásokat. A magam részéről a nekem adott világosság szerint inkább csak gondolatokat szeretnék felvillantani, ezzel is segítve az eligazodást mindazok számára, akik „igazán akarnak élni” Isten ígéje szerint a Szentlélek áldásával mint tűzzel kereszteltek is!

Mint említettem, soha semmi nem okozott akkora megosztottságot a keresztyén világban – beleértve a karizmatikus Krisztus-követőket is –, mint éppen a pünkösdi eseményhez való viszonyulás (amely hitem és hitünk szerint egyértelműen az Atya ígérterének beteljesedése!), illetve ennek kapcsán a másiról alkotott vélemény, ami miatt eltávolodunk egymástól. Pedig a pünkösdi lényegét tekintve, éppen az ellenkezőjét kell, hogy jelentse életünkben, ha az valóságos és nemcsak szépen hangzó szó vagy felszított hangulat mindennapi gyakorlatunkban.

Már az ószövetségi ünnep lényege is ezt szimbolizálja, mint az aratási hálaadó ünnep, amelyen az Úr parancsa szerint oda kellett vinni: „...*két kenyeret felmutatási áldozatul, két tized véka finomlisztből készüljenek, kovással sütve az első termésből való áldozatul ... a kenyéren kívül mutassatok be két hibátlan, esztendő bárányt, egy bikaborjút, meg két kost ... hozzájuk tartozó étel és italáldozattal együtt. Kedves illatú tűzáldozat ez az Úrnak*” (3Móz 23,17–18).

Két lényeges elemet szeretnék kiemelni az ünnepek szimbólumaiból:

1. Ahogy a finomliszt elemi, egymáshoz alig kötődő részecskéiből víz hozzáadásával és a tűz közreműködésével áldott, teljesen „egyé vált” kenyér jön létre, amely éhezőket tölt be,
2. ahogy a hibátlan bárány égő áldozata és a vele együttjáró étel- és ital tűzáldozata kedves illat az Úr előtt, úgy az újszövetségi korszakban a pünkösdi is ez a lényege: „együvé éget”, közösséget teremt, oly módon, ahogy erre senki más nem képes. Új minőséget teremt, ez már nem „egy zsák liszt és egy kanna víz” ... még csak nem is egy jól összegyúrt kenyér-tészta halmaz...

Úgy gondolom, nem kell különösebb erőfeszítést tennem, hogy felhívjam a figyelmet arra, hogy az Úr Jézus szolgálata is itt a földön, abban a környezetben, ahol munkálkodott, éppen ezt töltötte be: „vízzel elegyítette”, azaz Isten ígéjével, az Atyától vett beszéddel, isteni ígéretekkel töltötte meg tanítványai és az Őt követők életét, mielőtt visszament volna újból az Atyához, éppenúgy tett, mint amikor a gazdaasszony a sütésre előkészített kenyértésztát a „szakajtó kosárban” pihenteti a kemencébe való bevetés előtt: „*megparancsolta nekik: Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígérterét, amelyről hallottátok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg*” (ApCs 1, 4–5).

Ez megtörtént!

Mégpedig évszázadokra és évezredekre kiterjedő érvénnyel, hiszen az Isten ígéjében sehol nem találunk időbeli vagy földrajzi korlátozást erről. Sőt, inkább azt erősíti meg a prófétai kijelentés, hogy „*az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra...*” (ApCs 2,17/a).

Ennek szükségességét és nagy horderejét számos helyen tárja elénk a Biblia, Jézus szavait idézve vagy különféle eseményeket leírva.

Különösen hangzik, amikor ezt olvassuk: „...*Jobb nektek, ha én elmegyek: mert, ha nem*

megyek el, a Pártfogó nem jön el hozzátok, ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok” (Jn 16,7), és később az Úr azt is világossá teszi, hogy miért van szükségünk a Szentlélekkel való megkeresztelésre: „...erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig” (ApCs 1,8).

Számomra nagyon sokat mondó az a tény is, ahogy a két tanítvány – Péter és János – viszonyul egymáshoz pünkösöd előtt és után.

A pünkösöd előtti eseményt így találjuk leírva a Bibliában: „Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előre futott, gyorsabban mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz” (Jn 20,4). Csak ennyi!

Egyszerűen otthagyja az úton az egyik a másikat: a fiatalabb, az idősebbet, az erősebb a gyengébbet, mert a nagy események sodrásában nem érünk rá az apró dolgokkal és részletekkel törődni. Sietni kell! A gyenge, az öreg, a kicsi magára vessen! Nekünk oda kell érni! Csak meg ne állítson az effajta futásban az Úr kérdése: „Hol van a testvéred?”

Pünkösöd után pedig így alakultak a dolgok: „Péter és János (együtt) felment a templomba a délutáni imádkozás idejére, délután három órára... Péter pedig Jánossal együtt rátekintett, és azt mondta: »Nézz ránk!«” (ApCs 3,1.4)

Mennyire más itt a helyzet, pedig ugyanarról a két tanítványról van szó! Miután betöltötte őket az Isten Lelke, nem volt nehéz így végezni az Úrtól kapott szolgálatot. Az idézett versekből szinte elemi erővel tör elő: együtt! Ez az Úr akarata, hogy együtt végezzük a ránk bízott munkát, személyes és egyéni felelősséggel ugyan, de nem elkülönülten. Ahol igazán, élő módon van jelen a Szentlélek, ott ez nem okoz gondot egy pillanatig sem. Ha most becsületesen és őszintén állok meg az Úr előtt, visszatekintve életem és szolgálatom legutóbbi esztendeire, azt kell mondanom, hogy ez nagy hiánycikk volt a gyülekezetek életében, pedig nagyon sok szép gondolat és mondanivaló hangzott el a szószékekről.

Abban egészen bizonyos vagyok, hogy a tűzzel és a Szentlélekkel való megkeresztelésnek ez az egyik leggyönyörűsebb titka: *együtt!* Úgy tartom, hogy a természetfeletti megnyilvánulásnak ez az egyik legcsodálatosabb valósága: *igazán együtt!*

Még egy területet szeretnék említeni, amely ugyancsak elsődlegesnek tekinthető mindennapi életünkben, mert ebben sem tudunk semmit tenni a Szentlélek jelenléte nélkül. Az azonos anyanyelvű emberek – sajnos a hívők környezetében is – nem értik igazán azt, amit egymásnak mondanak... a bűneset és Babel óta nagy gondja ez az embernek.

S mi történt pünkösdkor?

„Amikor a zúgás támadt, összefutott ez a sokaság és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni” (ApCs 2,6). A legnagyobb csodák közé tartozik az, ha igazán tudunk „egymás nyelvén” beszélni. Amikor az egyik érti is, mit mond, mit akar mondani a másik. Ez az az isteni készség a megértésre, ami nem az ember sajátja, hanem a Szentlélektől kapjuk, és ekkor Urunkhoz hasonlóan tudunk viszonyulni egymáshoz. A zsoltáríró szavaival élve: „Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram” (Zsolt 139,4). Amikor a férj tud a felesége nyelvén és viszont, a gyermekek a szülők nyelvén, testvér a testvér nyelvén beszélni, amikor az örökös félreértés ördögi mechanizmusa nem működik, amikor a nyelvek és a fülek a Lélek kiáradásában igazán meggyógyulnak, akkor már nem kísért az, hogy „ugyanabból a szájból jön ki az áldás és az átok” (Jak 3,10a).

Pünkösdkor Isten megerősített számunkra mindent, amit Jézus Krisztusban helyreállított a bűn pusztítása után. Ezért fontos, hogy miután megkereszteltettünk tűzzel és Szentlélekkel, mindennap beteljünk újra és újra! Add, Uram, hogy ez valóság legyen, ahogy ezt Te szántad nekünk!

Amire az alagút tanít

– A fényből hirtelen átkerülsz a sötétségbe

Nyilván a te életednek is vannak sötét szakaszai, amikor bajok vesznek körül, jönnek a sötét dolgok és problémák. De csakis úgy juthatsz át a hegyen, hogy átmegy ezen a sötétségen! Nincs egyetlen olyan alagút sem, amelyben teljes sötétség uralkodna. Mindegyikben ég itt-ott egy-egy lámpa. Így világít be Isten kegyelme és szeretete a te nehézségeid közé is.

– Olykor nem veszed észre ezeket a kicsiny fényeket? Nos, akkor *vedd le a napszemüvedet!* Erről gyakran elfeledkezünk, ha alagútba érünk, és mindjárt látod, hogy világosabb van. Van, amikor mi magunk tehetünk arról, hogy mindent sötétnek látunk.

– Sok helyen az alagút bejáratára felírták *az alagút nevét*. Így a te alagútjaidnak is lehetnek különböző nevei: betegség, gyász, megnemértés, magány, ellenségeskedés... De olykor jöhetnek olyan alagutak is, amelyeknek nincs nevük. Ilyenkor talán te magad sem tudod, hogyan nevezd azt a nyomasztó lelkiállapotot, amely körülvesz. Isten azonban ezekben a megnevezhetetlen nyomorúságokban is jelen van.

– Gyakran az alagút bejáratánál olvasható annak *hossza* is. Némelyik csak néhány száz méter, mások pedig több kilométer hosszúak. Így olykor te is tudod, hogy életednek egyik-másik próbatétele meddig fog tartani (pl. a katonai szolgálat ideje). Hát nem jóságos az Isten, ha már eleve megmondja neked, hogy nyomorúságod csak egy bizonyos ideig tart?

– Olykor egy-egy alagútban még egyéb problémák is adódnak: pl. *lassabban kell haljtanod* ott, ahol javítási munkák folynak (pedig te mihamarább szeretnél kijutni a sötétségből), vagy valahol baleset történt, vagy nagyon éles kanyar következik. Ilyenkor talán úgy gondolkodsz: „Már az is éppen elég nagy baj, amit Isten eddig rám bocsátott, és most még ezek a nehézségek is jönnek!”

De mindezt elmondhatod Istennek. *Ő abban, amit ad, áldást is készít neked!*

– Az alpesi alagutakban szinte soha *nem voltunk egyedül!* Más autósok is jöttek-mentek, és fényükkel segítettek bevilágítani a sötétséget. Láthatsz te is magad körül olyan embereket, akik pusztán jelenlétükkel bevilágítják életed útját. Látod őket?

– A végére hagytam a legszebbet: *minden alagút egyszer véget ér!* És akkor a napvilágot sokkal jobban tudod értékelni, mint azelőtt. A te nehézségeidnek is vége lesz egyszer, és éppen a próbatételek okozta sötétség után lesz fokozott örömed Istenben.

– Megtanulni azt, amire Isten a nyomorúság által akar megtanítani, fontosabb, mint kijutni a nyomorúságból.

– Isten hűségének egyik bizonyítéka, hogy a benne bízóknak mindig tud kiutat mutatni; hogy egy próba sem nagyobb annál, mint amit elhordozhatunk.

FÓKUSZBAN

Isteni békesség • Kovács Zoltán

%, „A Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség” (Gal 5,22)

A felsorolt több tulajdonság ellenére az Ige egyes számban beszél a Lélek gyümölcseről. Tehát egy gyümölcs van, s ezek annak különböző jellemzői. Miként a narancs is egy, de sok gerezd van benne, így a Lélek gyümölcseinek a „gerezdjei” az igeversben felsoroltak. A gerezdek csak együtt létezhetnek és fejlődhetnek. Nincs hűség béketűrés és szeretet nélkül, nincs békesség öröm és mértékletesség nélkül stb. A könnyebb érthetőség kedvéért a következőkben csak a békességről lesz szó, de olvasás közben soha ne tévesszük szem elől, hogy ez csak a Lélek gyümölcseinek többi jellemzőjével együtt bontakozhat ki!

A szeretethez és az örömhöz hasonlóan a békesség is csak akkor része a Lélek gyümölcseinek, ha isteni eredetű, hiszen a gyümölcsöt nem mi produkáljuk, hanem Isten Lelke termi meg bennünk. A Lélek gyümölcse nem érzelem, hanem belső tulajdonság, maga a Krisztus-jellem,

melynek elérésére minden átadott szívű hívő törekszik. A sorozat korábbi cikkeiben a szeretetnél és az örömnél még magyaráznom kellett, hogy az isteni öröm és szeretet nem érzelmi jellegű, hanem belső akarati döntés következménye. Ez az elv könnyebben érthető a békességnél – még inkább a mértékletességnél –, hiszen ilyen nevű érzelem nem is létezik. Az isteni békességet tárgyalva meg kell különböztetnünk a külső és a belső békességet. A külső békesség az emberek közötti kapcsolatok békés voltára utal, a belső békesség megléte viszont feltételezi, hogy az ember gondolatiban sincs békétlenség, háborúság, zúgolódás. A későbbiekben látni fogjuk, hogy a Szentlélek békessége elsősorban belső békesség. Az emberek békefogalma szűkebb jelentésű a békességnél. A béke háborúmentes állapotot jelent, viszont – a fegyverek dörgését leszámítva – bőven megfér benne a békétlenség, akár még a másik nép gyűlölete is. Példáért nem kell messzire menni, elég, ha a közelmúltban véget ért hidegháború időszakára utalok, melyben az egymással egyébként békében álló felek mindent megtettek a fegyverkezési verseny megnyeréséért, vagyis azért, hogy a döntő fölényt elérve, képessé váljanak ellenfelük elpusztítására. Milyen távol áll ez az emberi béke az isteni békességtől! S mennyire szegényes az, ha valaki modernkedve „békét” köszön hívő testvéreinek a mélyebb jelentésű „békesség” helyett!

A külső békesség, az emberi kapcsolatok békessége már többet foglal magában a béke fogalmánál. Aki békességben él embertársával, az nem csupán megölni nem akarja a másikat, hanem szópárbajokat sem vív vele, és nem kíván borsot törni az orra alá semmilyen módon. A külső békesség elérése alighanem az emberi természet maximuma a békesség terén. A gyakorlat azt mutatja, hogy a legtöbb esetben csak a tettegességet elkerülő béke működik az emberek közötti kapcsolatokban. A másik embert bántani nem akaró valódi békesség inkább csak a kölcsönösen előnyös együttműködésben érhető tetten, de itt is csak ideiglenesen: mihelyt megszűnik az érdekazonosság, azonnal megkezdődnek az összeütközések. Témánk megértése szempontjából fontos harmadik lépcső a belső békesség, mely ha megvan bennünk, akkor azon túl, hogy tetteinkkel vagy szavainkkal nem háborúskodunk másokkal, még rosszat sem gondolunk felőlük. A belső békességhez tartozik az is, ha meg vagyunk elégedve a sorsunkkal, ha nem zúgolódunk, és legfőképpen: ha békességben élünk Istennel. Vele való békesség nélkül nem beszélhetünk igazi békességről, ez egyaránt feltétele a külső és belső békességnek.

A valódi békesség alapja tehát az igaz megtérés, lelkünk és testünk feltétlen és teljes átadása mennyei Atyánknak. Legyen az Ővé, ami jog szerint úgyis Őt illeti. Mindent, amit magunkénak vallhatunk, Tőle kaptuk. Jogszerűtlen magatartás tehát azt mondanunk, hogy „ez az én életem, ezzel én rendelkezem”. Aki így vélekedik, annak nem lehet békessége, hiszen csak az élhet békességben, aki az igazság és a jogosság talaján áll. „És lakozik a pusztában jogosság, és igazság fog ülni a termőföldön; és lesz az igazság műve békesség...” (Ézs 32,16–17). Az igazságot és a jogosságot nemcsak az Istennel, hanem az emberekkel való kapcsolatainkban is be kell tartanunk. Az olyan ember ne várja Isten áldását, és ne csodálja, hogy nincs békessége, aki igaztalanul bánik embertársaival; aki nem tiszteli feletteseit, előljáróit; aki szeretetlenül, kíméletlenül bánik beosztottaival, gyermekeivel; aki hamis fontot és ösztövért vékát használ, amikor mások járandóságát kell kimérnie; aki másokat még a szemükben lévő szálkáért is elítél, míg a saját szemében a gerendát is elfogadhatónak tartja. Az Úr látja az igazságtalanságot, bármi legyen is az, és nem ad békességet a gonoszoknak. Isteni békesség csak akkor lehet a szívünkben, ha Isten akaratának megfelelően élünk és cselekszünk. Az isteni békesség forrása nem az emberi sikerekből, gazdagságból, mások elismeréséből fakad, hanem abból a jóleső érzésből, hogy Jézus Krisztus váltságműve által Isten gyermeke vagyok, ismerem mennyei Atyámat, Ő is ismer engem, annál is inkább, mert azt teszem, amit mondott. Ha azon a helyen állunk, azt a szolgálatot végezzük, amit az Úr (és nem emberi kigondolás) adott nekünk, akkor békességünk lesz a külső körülményektől függetlenül. Ehhez viszont kellő időt kell szánnunk Isten akaratának megismerésére, mert

igen gyakran az Úr nem arra a szolgálatra rendel minket, mint ami emberileg kézenfekvő lenne. Ha valaki elég művelt ahhoz, hogy Igét hirdessen, és elég beszédes és talpraesett is ahhoz, hogy ne féljen a feladattól, ez még nem jelenti azt, hogy az Úr valóban az igehirdetés szolgálatára hívta el. Az igehirdetéshez nem elég (mint bármilyen más szolgálathoz sem) az emberi alkalmasság. A szív elrejtett emberét, a valódi alkalmasságot egyedül az Úr ismeri. Jobb, ha Őrá hagyjuk a választást, legyen mégoly nagy szükség bizonyos szolgálat ellátására és emberileg mégoly alkalmas testvér erre a gyülekezetben. Vegyünk példát az antiochiai gyülekezetéről, amely nem küldött ki addig senkit a missziómunkára, amíg a Szentlélek nem szólt: „Válasszátok el nékem Barnabást és Saulust a munkára, amelyre én őket elhívtam” (ApCs 13,2). Szintén Pál életében látjuk, hogy a szolgálat időzítése sem mindegy. Először a Szentlélek eltiltotta Pált, hogy hirdesse az Igét Ázsiában, később viszont több mint két évig munkálkodott Efézusban, Ázsia fővárosában olyan eredménnyel, hogy „mindazok, akik lakoznak vala Ázsiában mind zsidók, mind görögök, hallgatták az Úr Jézusnak igéjét” (ApCs 19,10). A teljes békességhez tehát Isten akaratát kell tennünk szolgálatunk helyét, idejét és jellegét illetően is.

Ha Isten akaratát követjük, a Szentlélek békessége uralja bensőnkben akkor is, ha kívülről támadások érnek és háborúság folyik ellenünk. Isten csodája ez, de a békesség szigete lehetünk a viharzó tengeren. Példát erre az Úr Jézustól vehetünk, aki a Benne lévő békesség folytán így imádkozott a kereszten: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek” (Lk 23,34). Ugyanígy imádkozott István is *megkövezőiért*: „Uram, ne tulajdonítsd nekik e bünt!” (ApCs 7,60)

Az isteni békességet az Úrnak való engedelmisség öröme és az abból fakadó meglepedettség táplálja, hogy Istenünk tetszésére élünk. Öröm nélkül nincs belső békesség, hiszen az örömtelenség bizonyos fokig békétlenség is. A meglepedettség szintén elválaszthatatlan a békességtől, mivel az elégedetlen ember zúgolódó is, ez a magatartás pedig a békesség ellentéte. Sokszor rajtunk múlik, hogy van-e békességünk. „*Valóban nagy nyereség az istenfélelem, meglepedéssel*” (1Tim 6,6). Ha a sorsunkkal elégedettek vagyunk, akkor békesség lakozik bennünk; ha elégedetlenkedünk, ez rajtunk nem segít, viszont elveszi a békességünket és az örömünket. Akarjunk elégedettek lenni, ne fussunk a világ után még nagyobb lakást, még divatosabb ruhát stb. kívánva! Tartsunk mi is Mózesrel, aki „*Egyiptom kincsénél nagyobb gazdagságnak tartotta Krisztus gyalázatát, mert a megjutalmazásra tekintett*” (Zsid 11,26). Elégedettségünknek sziklaszilárd alapja van: a Krisztusban nyert üdvösség, az örök élet.

Istennek minden értelmet felülhaladó békessége megőrzi szívünket és gondolatainkat Krisztus Jézusban – mondja a Fil 4,7. De ez fordítva is igaz: ha sokat gondolunk Megváltónkra, ha reggel Ő az első, este pedig az utolsó gondolatunk, s ha napközben is Vele járunk, akkor marad meg gondolataink békessége. Ha túlságosan lefoglaljuk magunkat a világ dolgaival, ez előbb-utóbb elveszi a békességünket, hiszen a „világ barátsága ellenségeskedés Istennel” (Jak 4,4).

Érdekes vetülete az isteni békességnek a megtért emberek közötti, a gyülekezeten belüli békesség. Hogy a különböző egyéniségű emberek között békesség legyen, ehhez az kell, hogy egy akaraton legyenek. Ez a gyülekezeten belül is így működik. Nem mindegy azonban, hogy miben értenek egyet a testvérek. Egy akaraton lehetünk olyan dologban is, amely nem tetszik Istennek. Az isteni békességhez nem elég az, hogy egy akaraton legyünk a gyülekezetben, ehhez az is kell, hogy amiben egyetértünk, az Isten akaratára legyen, s ez legyen az az *egy akarat*, ami eggyé tesz bennünket. Ezen a ponton ismét az imádkozás fontosságához jutottunk el. Ne elégedjünk meg azzal, ha egyetértünk a többség vagy a vezetőség véleményével a gyülekezetben, vagy hogy egyetértünk – emberileg egyértelműnek látszó – szolgálati kérdésekben! Vigyázat: a hit kérdéseiben a többségnek legtöbbször nincs igaza! Kevés ugyanis az igazán odaszánt szívű ember, aki valóban rászánja magát Isten akaratának mélyebb

megismerésére. A gyülekezetben akkor lesz isteni békesség, ha megismerve Urunk akaratát, annak követésében leszünk egyek. Ebből következik, hogy nem az szít háborúságot a gyülekezetben, és veszi el a békességet, aki Isten akaratához ragaszkodik akár egy szál magában is (lásd Jeremiást a korabeli Júdában), hanem azok, akik felszínes hívő életet élve elszakadnak Isten Igéjének és Lelkének tanításától. Isten embere ilyen helyzetben nem hallgathat a látszatbékesség kedvéért, és nem is azonosulhat a helytelen nézetekkel. Jeremiáson keresztül nekünk is mondja az Úr: „*Ők térjenek meg hozzád, de te ne térj őhözük!*” (Jer 15,19)

Ne ítéljük hát felszínesen, hanem imádkozva kérjük a bizonyosságot, hogy mindannyian megkapva ugyanazt a vezetést, az isteni akarat és békesség tegyen egygyé bennünket! Így miénk lesz az ígéret. „Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak!... Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!” (Zsolt 133,1.3b)

Béke, mint folyó • Kázmér Pálné

Vége az istentiszteletnek, felállunk és köszöntjük a körülöttünk lévőket az Úrtól tanult szép szóval: „Békesség, békesség!” „Van?” – néz rám egyik testvérem. „Mi?” – kérdem értetlenül. „Hát békességed!” „Most éppen van” – felelem pillanatnyi gondolkodás után.

Igaz is. Mitől ne lenne most? Az ige, az imádkozás, a dicsőítés áldása még szívemben van, nem bántott senki, nem nézett rám görbén senki. Így hát békességem szemmel látható.

„De meddig? – hangzik szívemben a kérdés. – Mi van akkor, ha nem mennek simán a dolgok?”

– Ha elgondoltam valamit, és nem úgy alakul a helyzet, ahogyan szerettem volna?

– Ha a mások békétlensége átsugárzik rám?

– Ha látom embertársaim irritáló, számomra érthetetlen megnyilvánulásait?

– Ha igazságtalanságok történnek velem?

– Ha elmarasztalóan nyilatkoznak rólam, mert félreismertek vagy félremagyarázzák szándékaimat?

– Vagy ha csak egyszerűen „front” van, és teljesen „jogos”, hogy ingerültebb legyek?

Békességem mértékét percenként teszteli az élet. Gyakran erősen provokáló jelleggel, mintha „valaki” ismételné régi véleményét: „Könnyű neki, míg minden jól megy, de kerüljön csak néhányszor problémás helyzetbe, majd kiderül, meddig bírja cérnával.”

Már régen bebizonyították a kudarcok, hogy a magaméval bizony nem sokáig. Hamar bekövetkezik az a bizonyos „utolsó csepp”. Ha a magam erejére kellene támaszkodnom, nem lehetne reménységem, Isten mérlegén ugyancsak könnyűnek talátnám.

De találkoztam a *békesség Istenével!* Beköltözött a szívembe és elkezdte megmutatni nekem a „*békesség kincseit*” (Jer 33,6). Nagy volt az örömöm, de az aggodalmam is: „*Vajon meddig fog tartani?*”

Igéjével bátorított: „*Kinek szíve Reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében...*” (Ézs 26,3).

Tehát rajtam áll, hogy békességem meddig tart. Azon múlik, hogyan tudok Istenre támaszkodva járni, hogyan van Ő jelen az életemben. Tudok-e az Ő akaratára szerint járni, életvitelemet mennyire tudom az Ő törvényei szerint alakítani? Mert „a Te törvényed kedvelőinek nagy békességük van” (Zsolt 119,165).

„Nagy békességem van?” – kérdezem magamtól. „Nagy békességed van?” – kérdezem tőled is.

Igazítson helyre és vezessen minket az Úr Igéje:

„*Így szól Az Úr, Megváltód, Izraelnek Szentje: Én vagyok az Úr, Istened, ki tanítlak hasznosra, és vezetek oly úton, amelyen járnod kell. Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! Olyan volna békességed, mint a folyóvíz...*” (Ézs 48,17–18).

CSALÁD

Lelki vezetés • Összeállította: ifj. Kovács Béla

%Férfiaknak szóló sorozatunk következő részében a vezetés témakörével foglalkozunk. Vezetőnek lenni ugyanis – a hétköznapi gyakorlatában, de bibliai értelemben is – elsősorban a férfi hivatott, ami nem zárja ki a női vezetés lehetőségét, de a női vezetőtől is férfitárs vonásokat kíván meg ez a munka, ami természetes is.

A lelki vezetés – tekintve, hogy a hívő férfi családja feje és elsőszámú gondviselője – speciális képességet igényel. A férfi különös felelősséggel is tartozik az Úrnak azokért, akiket vezetni hivatott. Ezek a feleség és a gyermekek, akik közvetlenül rá vannak bízva a családban, de szélesebb körben idetartoznak a gyülekezeti szolgálatokat figyelembe véve a testvérek is vagy a munkahelyen a beosztottak. A hívő férfinak mindhárom vonatkozásban meg kell állnia helyét. Pál apostol például azt írja Timóteusnak, hogy a gyülekezetben csak olyan testvér legyen előljáró (püspök), aki a maga házanépét jól vezeti (1Tim 3,4).

A lelki vezetés Istentől kapott kiváltság és feladat, amelyet alkalmatlanságunk tudatában a Szentlélektől kapott ajándékok helyes használatával tudunk csak betölteni, ezért fontos, hogy vessünk néhány pillantást a lelki vezetés területére.

A lelki vezető szellemisége

Ha vezetésről beszélünk, mindig felmerül a hatalommal való (vissza)élés és a szolgálat polémiája. Nagy kérdés ugyanis, hogy a vezetőpozícióval járó kisebb-nagyobb hatalmat hogyan használja az ember: visszaél-e vele, vagy pedig az általa vezetettek (beosztottak) javára és Isten dicsőségére kamatoztatja-e? Ha az utóbbit szeretné tenni, akkor számára a vezetés szolgálatot jelent.

Jézus Krisztus ezt a kérdést életével egyszer s mindenkorra megválaszolta: szolgálni jött a földre, hogy megkeresse és megtartsa az elveszetteket. Megalázta magát, a legmélyebb úton járt. Megdicsőítette az Atya nevét, és felemelte a bűnös embert a bűnbocsánat kegyelmébe, miközben vezetett, tanított és példát mutatott.

Az áldásos vezetés nem karrierépítés, hanem Isten útja. Az Úr azt mondta: arról fognak titeket megismerni, hogy egymást szeretitek (Jn 13,35). Ez isteni út, csakúgy, mint egymás szolgálata és elismerése. Ezek együtt teszik áldottá a vezetőt. Az ilyen szellemiségű embert Isten meg fogja erősíteni pozíciójában, az emberek pedig el fogják ismerni.

A vezetők – és ez különösen igaz a lelki vezetőkre – általában maguk is egy nagyobb vezető alárendeltjei. A hívő férfi Krisztus alárendeltje. Különösen szép példáját látjuk az alárendeltségnek a kapernaumi százados esetében, aki felismerte, hogy Jézus Krisztus hatalmának alapja az Istennek tudatos és engedelmes alávetettség. De ugyanez földi viszonyok között a római hadseregben is megvolt, aminek mint százados, ő is része volt (Mt 8,5–13).

A hívő férfi életében ez azt jelenti, hogy ahogyan magát Krisztusnak alárendeli, úgy kell másoknak is alárendelni magát. Nem jobban és nem kevésbé: úgy, hogy személyisége és a „nem”-hez való joga megmaradjon. Ez a Krisztus iránti félelemben való alárendeltség. Ugyanakkor a szeretet szellemében is, ami azt jelenti, hogy szabad akaratából szánja oda magát mások szolgálatára, még a teljes önfeláldozásig is.

„Engedelmesekek legyetek egymásnak Isten félelmében. Az asszonyok is engedelmesekek legyenek férjüknek mindenben, mint az Úrnak. Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket,

ahogyan Krisztus szerette az egyházat...”

Ami az alárendeltséget megnehezíti, az a különbözőségünk (Ef 5,21–25) és a büszkeségünk. Ha a másik különbözőségét el tudom fogadni, és egy területen alárendelem magam neki, az engem gazdagít. A másikat pedig felszabadítja a lelki ajándékok számára, és szellemi szabadságot biztosít a szolgálatához.

Természetesen ez a másik testvérre is érvényes. Így elmondhatjuk, hogy a növekedés egyik feltétele a kölcsönös alárendeltség. Fontos vetülete ez az alárendeltségnek, mert megőriz attól, hogy túl magasra állítsuk a léceket, és nagyot bukjunk. Lelki értelemben a vezetettek tanítványok, akiknek az alárendeltségben növekedési esélyük van: vezetőjüket utolérni az érettségben (Mt 10,25; Lk 6,40).

Ezért adott az Úr apostolokat, prófétákat, evangélistákat, pásztorokat és tanítókat (lelki vezetőket), hogy a tagokat (tanítványokat) felkészítsék a szolgálat végzésére: a Krisztus testének építésére, míg mindannyian el nem jutnak a Krisztus teljességét elérő gyakorúságra (Ef 4,11–13).

A lelki vezető jellemzői

1. A vezető a nyáj előtt megy (Jn 10,1–15).

A vezető olyan, mint a jó pásztor. Nyája *előtt* megy, és a bárányok érdekeit szem előtt tartva, kész szolgálni a nyáját.

Példa a tanítványok előtt a szolgálatban, nem sajnálja bepiszkolni kezét a munkában. Kiváló példa erre Nehémiás, aki királyi helytartó létére maga is építette a falat (Neh 5,16).

A tanítványok felismerik a vezető életében Isten kezét, és látják hitbeli növekedését. Tudják, hogy vezetőjük személyes alárendeltségben él Istenével.

Fontos, hogy a pásztor ismerje a juhokat, vagyis munkatársait. Legyen érdeklődő, még akkor is, ha nem kap viszonzást. Ugyanakkor hagyja, hogy a tanítványok is megismerjék őt, bepillanthassanak életébe, gondjaiba, mert ha nem, azzal a bizalom légkörét azonnal szétörti. Mindazonáltal legyen tapintatos. A vezető nem kényszerít, hanem bíz a vezetettek önkéntességében, ami azt is jelenti, hogy azok ismerik a hangját (tervét), és készek követni őt, mert bíznak benne. A jó vezető nem akar azonnal a fejére koppintani annak, aki az általa kinyilatkoztatott rendet átlépi, inkább a határokat szabja meg, és azon belül biztonságot teremt tanítványainak. De nem fél a bünt néven nevezni, és a szabaduláshoz kiutat mutat.

2. A vezető nem különül el a csoporttól.

„De én tüköztetek olyan vagyok, mint aki szolgál” (Lk 22,27).

Nagy a vezető kísértése, hogy elkülönüljön csoportjától (tanítványaitól, gyülekezetétől), és magát mintegy szellemi magaslatra állítva kinyilatkoztasson dolgokat. Ahol a vezető uralkodik, ott megnő a Sátán befolyása, mert a vezetettek sebesülésein keresztül módot kap erre.

A vezetőnek mindig ébernek kell lennie, hogy ez be ne következzen. A jó előljáró az egyeseket éppúgy szolgálja, mint a csoportot. Ennek feltétele, hogy ismerje őket. A csoport annyira teherbíró és teljesítőképes, mint a leggyengébb tag. Jézus is időnként csak egy-egy tanítványával foglalkozott, hogy azt erősítse.

Az Úr a tanítványok *között* élt, velük együtt. Ott voltak vele, amikor a csodákat tette, de tanúi voltak küzdelmeinek, könyörgéseinek, fájdalmainak is. Minden adódó élethelyzetben példát mutatott nekik. Amikor már elég erősek voltak az önálló szolgálatra, *kettesével* küldte ki őket, és amikor visszatértek, megbeszéltek a tapasztalataikat.

Persze, ezt meg kell előznie annak, hogy a vezető lélekben felismerje, tanítványai milyen szolgálatra alkalmasak, és képezze is őket az adott területen. Adjon lehetőséget fejlődésükre.

3. A vezető szellemi „atyaságot” gyakorol.

Ez azt jelenti, hogy a vezető elősegíti munkatársai adottságainak, lelki ajándékainak fejlődését, és egymást kölcsönösen kiegészítő kapcsolatba segíti őket.

E tevékenység alapja, hogy a vezetők felismerik Isten munkáját tanítványaikban:

- elhívásukat,
- az „összetöretést”, amely Isten helyreállító kegyelmének jele. A lelki vezetők ebbe a megszentelődési folyamatba nem avatkoznak be. Várnak, amíg az isteni tűz tisztulást eredményez.
- Felismerik Isten terveit tanítványaik életében,
- a kenetet.

A vezetőknek barnabási szolgálatuk van, és Timóteus áll mellettük:

Barnabás elment Pálért, majd elhozta az antiókhiai gyülekezetbe, ahol együtt szolgáltak.

Timóteust Pál készítette fel a későbbi munkára, jórészt személyes példaadással.

A vezetők felismerik a fejlődés útját, ami új „sejtek” képződését is jelentheti új „maggal”.

Ahol az egészséges fejlődést megakadályozzák, ott általában fájdalmas „leválások” jönnek létre, melyek mély sebeket és fájdalmakat hagynak maguk után.

A növekedéshez a válás is hozzátartozik. Ahogy a férfinak el kell hagyni apját és anyját, úgy kell a „lelki” atyai háztól is elszakadnia. A tékozló fiú ezt az elválási folyamatot nagy lelki fájdalmakkal élte át, de végül is elfoglalta helyét az atyai házban, mégpedig az Atya fiaként. A jó vezető elősegíti, hogy tanítványai – még talán az övéinél is nagyobb – szolgálatba álljanak.

4. A vezetőnek is szüksége van segítségre.

Mivel a vezetőnek nincs meg az összes lelki ajándéka, szüksége van kiegészítésekre, korrekciókra.

Ennek egyik módja, ha a vezető hallgat tanítványaira. Az alárendeltség hiánya mindig világos üzenet számára, hogy a szeretet és az egymás iránti szolgálat (elismerés) valahol csorbát szenvedett a gyakorlatban. Talán hiányzik belőle a munkatársak értékelése, megbecsülése, problémák vannak kommunikációs stílusával (parancsolás, udvariatlanság, elhallgatás). Vagy lebecsüli tanítványait, nem érdeklődik személyes gondjaik iránt, vagy csak képességeik miatt tartja őket a csoportban. Lehetnek korábbi, fel nem dolgozott csalódások, sérülések, amelyek az alárendeltségben okoznak diszharmóniát a tanítványoknak. Mindezek a vezetőt arra indítják, hogy ha kell, Isten előtt tartson önvizsgálatot és bűnbánatot.

Neki is szüksége van barátira, akivel a legbelsőbb gondolatait is megoszthatja anélkül, hogy félnie kellene a kiszolgáltatottságtól.

A jó vezető hagyja magát helyesbíteni, kész a korrekcióra. Ha megkérdőjelezhetetlen lenne, máris hatalmat gyakorolna beosztottai felett. Elhagyná a szolgálat alapját és uralkodna. A munkatársak nem mernék kérdőre vonni. Ekkor a helyes alárendeltség félreértelmezéséről van szó.

Végül fontos, hogy a vezető fogadja el a segítséget. Ehhez alázatos szívre van szükség, amely nem magában bíz, hanem tudja, hogy a külső segítség is fontos.

A férfinak, hogy Istentől rendelt (lelki) vezetői szerepét betöltse akár a családban, a gyülekezetben vagy a munkahelyen, a Szentlélek vezetésére és tanácsára van szüksége.

Engedelmes szívvel és alázattal kell megállnunk az Úr előtt, hogy tegyen alkalmassá arra, amire elhívott, és ami gyakran ellentmond természetes hajlamainknak. Isten hűséges, és nem hagyja el azokat, akik szeretik Őt.

Irodalom: KTF kézikönyv

BIZONYSÁGUL

Jézus segít • Kovács Lajos

%, „Éled az élet és hajnalodik.

*Szemed a fényhez visszaszokik.
Törött cserépen lépdél a lábad,
Sírva ad pofont egy igazi vágyad.
Hogy mennyi az óra, mennyi a perc?
Merre a jövő, amit nem ismersz?"*

Lehet, hogy furcsa kezdés, de nekem mégis sokat jelent.

Kovács Lajosnak hívnak, soproni vagyok. Az első nyolc sort még tizenhét évesen írtam és énekeltem is egy „banda” tagjaként.

Így visszanezve, látom, hogy ezek a dalok sikoltások voltak. Olyan sikoltások, amelyeket senki nem akart meghallgatni. A több száz fiú és lány, akik hallgatták, tudták, hogy mi ez, hiszen az ő lelkük is így kiáltott. De hogyan segíthettek volna, mikor maguk sem ismerték az egyetlen megoldást? Ittak, mint én. Paráználkodtak, mint én. Erőszakosak voltak hozzám hasonlóan. Démoni kultuszokban hittek – velem együtt.

Fuldokló nem tud fuldoklót menteni! Huszonegy éves koromig elolvastam az összes vallás könyvét, a Tao Te Kingtől a Koránig, de a Bibliát nem vettem a kezembe. Volt egy a polcomon, de csak azért, hogy „ez is legyen”. Sokszor gondolkoztam öngyilkosságon is, most már tudom, hogy ez azoknak a kultuszoknak a hatása, amelyekkel foglalkoztam. A kereszténységet gyűlöltem, mert azt láttam, hogy a szeretet szavaival mennyi kegyetlenséget követtek el. Valahol mélyen azonban tudtam: csak Jézus Krisztus a megoldás. Csak szeretetet adott, mi mégsem szeretjük Őt, ezt meg akartam mondani Neki. De tudjátok, testvérek (ez nem vád), senki nem jött oda, hogy azt mondja: „Hé, Lajos, én ismerem Jézust, szeret téged és vár!” Akkor erősödött meg bennem ez, amikor sokat ittam. Egy ilyen helyzetben, mikor nagyon részeg voltam (annyira, hogy ezt a történetet azok mesélték el, akik józanabbak voltak, mint én), hazafelé elmentem egy fiú mellett, aki egy oszlophoz dőlve állt és sírt. Tíz lépés után visszafordultam és megkérdeztem tőle, mi baja van? Nincs értelme az életnek, jobb lenne meghalni, ezt így nem lehet kibírni stb. – mondta. Tudjátok, mit mondtam neki én, aki magam se találtam értelmét semminek, legszívesebben szintén meghaltam volna, gyűlöltem mindenkit? Azt mondtam: Figyelj, öreg, menj Jézushoz, Ő segít neked! Fölcsillant a szeme: Tényleg, segít? – Persze, Jézus mindenkinek segít!

A nagy kérdés akkor ugye az, hogy miért nem találtam meg én az Urat, hiszen Ő keresett engem, ez nyilvánvaló. Én is tudtam róla, és mégsem tettem semmit. A gonosz az ő komizásával el is vonta a figyelmemet. Közben elkezdtem dolgozni a határőrségnél, de a dolgok egyre rosszabbul mentek. Az én bölcs Uram ravasz lépéshez folyamodott. Beleültette a gondolatomba: Te, Lajos, tanulj finnül! Ennél értelmetlenebb dolgot el sem tudtam volna képzelni, mégis elkezdtem, de nemigen haladtam vele. Ha a határon néha finnekkel találkoztam, alig tudtam egy-két szót pötyögni nekik. Mindenki rajtam szórakozott a munkatársaim közül. Múlt év nyarán azonban lejátszódott életem egyik legfontosabb eseménye a határon: találkoztam Jyrki Palmi testvérrrel. Én a Kalevalát kértem tőle, ő a Bibliát ígérte. (Na, gondoltam magamban, ez biztosan valami szektás.) Elhívott a sátormisszióba is, de éppen elvezényeltek a szlovák határra. Mikor visszajöttem, gondoltam, felhívom. Megbeszéltünk egy találkozót, ahol kb. négy órán át próbáltam tömni a fejét zagyva gondolataimmal, ő türelmesen végighallgatott, majd megkérdezte, nem akarok-e elmenni bibliaórára. Meglepetésemre, mindenki úgy szólított ott, hogy testvér. Engem még soha senki nem szólított így, pedig két testvérem is van! Mikor Jyrki elkezdett beszélni az igéről, éreztem: ezek az emberek ismerik azt a Jézust, akit én is ismerek vagy szeretnék ismerni. Senki nem erőltette, hogy imádkozzon értem, csak rámnéztek mosolyogva, és én azt mondtam: „oké, Jézus, legyen meg a Te akaratom!” Életemben nem esett olyan jól a sírás! Mikor hazamentem, lefeküdtem az ágyba, de nem tudtam aludni. Ránéztem a könyvespolcomra, ahová visszatettem a Bibliát (és ahol több tucat démoni könyv volt), és rájöttem: szemetet nem lehet arany mellett tartani, a szemét szemétbe való. Leszórtam minden

gonosz irományt a földre, még egy kicsit meg is tapostam, és máris nyugodt álmom lett. Elkezdtem másnap olvasni az Igét és sírtam, mikor a kapernaumi százados hitét látva, eszembe jutott, hogy Ő hányszor indult felém, és én ahelyett, hogy azt mondtam volna: „Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj” –, inkább azt mondtam: „nem kellesz, kemény vagyok, nem vagyok beteg, menj innen, nem kell a szereteted.” Olyan jó látni, hogyan formál az Úr csodálatos ereje, megnyílnak a szívek az Ő befogadására. Levette vállamról a gonoszság igáját, láncait, bilincseit, és új igát rakott a nyakamba, amely könnyű és gyönyörűsége. Ez még csak fél éve volt, de olyan változások történtek azóta, amit sose reméltem volna. Sok dolgot megvilágított az Úr, amit eddig nem értettem, és ami tönkre akart tenni. Végre élek, és nemcsak a nevem az, hogy élek! Tudom, hogy nehéz próbák fognak következni, de tudom azt is, hogy velem van Megváltóm, akinek a nevére minden térd meghajol. Szeretném, ha tudnék beszélni erről mindazoknak, akiket ismerek. Hány lélek várja epedve a Megváltót! Hányan keresik még mindig hiába életük értelmét! Testvérek, ti is látjátok, hogy az utolsó időkben a gonosz minden fegyverét latba veti, hogy kicsinyeket és nagyokat megfertőzzön? Vegyétek elő az Ige kétélű pengéjét és menjetek ellene! Az Ige élő és ható, és önálló életre fog kelni annak a lelkében, akinek elmondod az örömhírt. A fiatalok a hazugság maszkját húzzák fel, hogy ne látsszék az ő kielégítetlen szeretethiányuk. Azt kérem én is az Úrtól, hogy kész legyek minden jó cselekedetre, hogy ne csak a romlásban segíthessek az Úrnak, hanem az építésben is!

Még elmondom, hogy nagyon szeretek túrázni, napokig menni a természetben egyedül. Csak azt nem szerettem, amikor felértem egy magas hegy tetejére, körbenéztem s láttam a teremtett világ csodáját; kiáltani szerettem volna valamit, valami jót, de nem volt rá szavam, bennem maradt a kiáltás, ezért megszomorodtam. De most végre tudok kiáltani, és azt kiáltom mindig: Dicsőség Neked Uram! Csodás a Te neved, uralkodsz mindörökké! Halleluja!

Bölcsek és boldogok • Kléner József, Hajdúböszörmény

A megtérésem történetét egy Blaise Pascal idézettel kezdem.

Csak háromféle ember létezik: olyan, aki Isten szolgálatában áll, mert meglátta Őt; olyan, aki keresi Őt, mert még nem találta meg; és végül olyan, aki csak tengeti az életét, anélkül, hogy akár keresné, akár megtalálta volna Őt. Az előbbieket bölcsek és boldogok; az utóbbiak ostobák és boldogtalanok; a középsők boldogtalanok és bölcsek.

Én is tartoztam az utóbbiak csoportjába, tengettem az életem, de képtelen voltam a változtatásra. Aztán egy munkatársam, aki később a legjobb barátom lett, beszélt nekem hitéről és Jézus Krisztusról, meghívott ifjúsági közösségükbe. Annál is inkább elmentem, mert csalódtam világi barátaimban, akik a bajban már nem voltak barátok, és ez csak fokozta kíváncsiságomat a keresztény közösség iránt. Részt vettem néhány alkalmon, igaz, sokat nem értettem az elhangzottakból, de a szeretet ott tartott. Nyáron elmentem velük kirándulni, és tapasztalhattam, hogy tele vannak örömmel, szeretettel és türelemmel. Az az igazság, hogy irigyeltem őket, és életemben először bántam, hogy nem vagyok hívő.

Életem ekkor lépett át a boldogtalan és bölcs korszakába. A kirándulás után már rendszeresen jártam a közösségbe, kerestem Istent, tanultam és vágyakoztam. Az értelmemet már meggyőzte az Úr, de a szívem még üres és hitetlen volt.

Az év végét ismét együtt töltöttük. Addig gyűlöltem a szilvesztert, most örültem, hogy együtt lehetek barátaimmal.

Az estét igekocka-osztás koronázta meg. Mindenki személyesen imádkozott, legbelül én is kértem az Urat, mutassa meg, mit kell tennem, hogy hittel el tudjam fogadni a felkínált kegyelmet.

Az Úr a Példabeszédek 3,5–6-ot készítette számomra: „Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! Minden utadon gondolj Rá, és Ő egyengetni fogja ösvényedet.”

Uram, tényleg csak ennyi, amit tennem kell? Bízom Benned, hiszek Neked, és szeretlek Jézusom, már nemcsak az értelmemmel, hanem a szívemmel is. Köszönöm, Atyám, Tied a dicsőség és hála. Ennyi a megtérésem története nagyon röviden, de van egy kérdésem: Mondd, te hova tartozol? Azok közé, akik szolgálnak vagy akik keresnek vagy akik tengetik az életüket?

Ne légy boldogtalan, ha lehetsz boldog is! Ne légy ostoba, ha lehetsz bölcs is!

Kívánom Neked, tartozz az *előbbiekhöz, akik bölcssek és boldogok!* Áldjon meg az Úr!

Hogyan élhettem Nélküle? • Tóth Edit

Két és fél éve ismertem meg Jézust. Bár már korábban is jártam egy gyülekezetbe – melynek „oszlopos tagja” voltam –, de a királyok királyát nem ismertem. Addigi életemről sok jót nem tudok írni.

Azon a nyáron, amikor megváltozott az életem, nővérem már egy éve szolgált az Urat. Nekem is sokat beszélt Róla, de én egyre dühösebb lettem, ha meghallottam Jézus nevét. Aztán talákoztam egy fiúval, aki hozzám hasonlóan a világ sűrűjében mozgott. Hónapokig hitegettük egymást, mire rá kellett jönnöm, hogy a fiú nem táplál olyan mély érzelmeket irántam, mint én iránta. Így összetörtem. Ám az ezt követő napon *becsületből* el kellett mennem egy élő hitű közösségbe. Míg el nem mentem az alkalomra, agyon sírtam a szemeimet, de mikor az alkalom végén eljöttem, csodálatos öröm és békesség volt bennem. Nem tudom ezt az érzést kézzel fogható dologhoz kötni, hiszen se ige, se ének, még csak egy bizonyoságtétel sem volt, ami valóban megragadott volna. Ami mégis megérintett, az Isten szeretete. Akkor döbbsentem rá, hogy éppen az élő Istent kerestem, és nem értettem, hogyan élhettem eddig Nélküle. Elkötelezettje lettem. Tudtam, hogy ez az a nap, amelyik megváltoztatja egész életemet. De csak néhány hónap múlva hívta fel a figyelmemet egy testvérem arra, hogy ez a döntés a megtérés. Ha visszagondolok a megtérésem előtti pár napra, csordultig van a szívem hálával, mert mindez kellett ahhoz, hogy megismerjem Őt, a gondoskodót, szeretőt, aki mindörökké hű. Azóta is nap mint nap döntök Jézus Krisztus mellett.

Ez volt életem legjobb döntése, és minden mai döntésem ebből indul ki. Dicsőség Istennek!

„Eljegyezlek magamnak” • Tóth Magdolna

Személyes találkozásom az Úr Jézus Krisztussal négy évvel ezelőtt történt, amikor hitmélyítő csendeshétre vitt el egy lány. Az ezt megelőző egy-két évben jártam ugyan gyülekezetbe, ahol hallottam Istenről, de nem változott meg semmi. Visszatekintve, látok olyan dolgokat, amelyeken keresztül Isten szólt hozzám, de az én fülem még süket volt.

Azon a héten Isten közel jött hozzám, és megéreztem azt a szeretetet, melyet addig még sosem. Lábammal baleset is történt, ami közelebb vitt az Úrhoz. Hálás voltam drága kegyelméért, mert megértettem ezzel a célját. Lecsendesített, hogy beszélhessen hozzám. Mindezt megengedte, az életre hívott el, azt akarta, hogy szabad legyek, hiszen az Ő gyermeke vagyok, akit kiválasztott. Csodálatos érzés az, amikor Isten lehajol hozzánk, és Jézus költözik a szívünkbe.

A balesetből adódóan volt időm elgondolkodni azokról, amiket korábban hallottam. Az Ige új megvilágításban ragyogott. Alkalmam volt egy komoly hívő lánnyal is beszélgetni. Rajta keresztül is szólt hozzám az Úr, és hívott magához, érzékennyé tett hívó szavának meghallására.

Az az ige, amit ott megértettem, azóta is az egyik vezérigém, a Zsolt 27,14-ben található: „Reménykedj az Úrban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az Úrban!”

Abban a gyülekezetben, ahonnan Isten kihívott, sokat tanultam, és igazán hálás vagyok Neki,

hogy ott tanított meg járni.

A másik igém, ami tovább kísért és sokszor adott vigasztalást, a Hős 2,18-ban van megírva: „Eljegyezzek magamnak a hit ajándékával, és megismered az Urat.” Ez az ige nagyon sokat mond. A megtérésem előtt kaptam, de nem tudtam megérteni, pedig szerettem volna. Később, ahogy Jézus fényében láttam, igazi világosságot adott. Ma már Isten Szent Szelleme által az igék sokasága kel életre bennem.

Azóta reménykedem az Úrban, átfórt, megújított, az ürességet, közömbösséget és halálvágyat ma már nem érzem. Betölti a szívemet, és én áldom érte Őt. Mindennap tudom, hogy kezében tart. Nagyon szeretem az Urat.

Kívánom, hogy minél többen megtalálják az életet, amely *Jézus Krisztusban* van.

Engem is megtalált a kegyelem • Pusch Ferencné, Pécs

Katolikus voltam, de nem gyakoroltam a vallásomat, a Bibliát nem olvastam, nem tudtam, ki nekem Jézus Krisztus.

Álmomban figyelmeztetett az Úr a megtérésre. Rettenetes álomból ébredtem egy éjjel, és tudtam, ha nem térek meg, akkor a pokolba fogok kerülni. Nagyon komolyan vettem a figyelmeztetést. Reggel, karácsony másnapja volt éppen, elhatároztam, hogy templomba megyek. De melyikbe menjek? A városban nagyon sok templom van. Arra gondoltam, hogy elindulok, és ahová az Úr vezet – oda megyek. A buszon azzal a szomszédasszonnyal találkoztam, aki már sokszor hívott gyülekezetükbe. Vele tartottam.

Az istentiszteleten megérintett az Úr. Két napig sírtam a bűneim miatt. Hála legyen a mi mennyei Atyánknak, hogy elküldte az Ő szent Fiát értem is, bűnösért, hogy megváltson, megmentsen a kárhóztól és örök életet adjon. Megbocsátotta a bűneimet, elvette azokat, meg sem emlékezik többé róluk, megmosott drága szent vérében az Ő nagy kegyelméből. Életem megváltozott. Szeretni tudtam azokat az embereket, akiket korábban gyűlöltem, mert ellenségesek voltak velem. Most imádkozom értük, hogy ők is találkozhassanak Istennel. Bizonyosságot tehetek arról is, hogy Ő ma is gyógyít. Fialasszony korom óta erős reumás fájdalmaim voltak. Életem során végigjártam az ország kórházait, de sem a kezelések, sem az orvosságok nem segítettek, állapotom csak rosszabbodott.

Megtérésem után az Úr szólt hozzám: „Ha te az én utamon jársz, meggyógyítalak.”

Megígértem az Úrnak, hogy mindvégig hűségesen Vele akarok járni, és egy pillanat alatt meggyógyított. Azóta sokszor imádkozom hálás szívvel: „Drága Jézus! Te vagy az én Megváltóm, Szabadítóm és Gyógyítóm!”

Mindennap tapasztalom az Ő drága kegyelmét, hogy szeretettel formálja életemet. Szeretnék fény és áldás lenni a környezetemben, bizonyosságtételemmel segíteni azoknak, akiknek az Úr szabadítására van szükségük.

Huszonkét napig eszméletlenül • Kiss András elmondása alapján lejegyezte Sanda József

Kiskőrösön születtem 1942 márc. 6-án. Édesanyám baptista családból származott, később tagja is lett a gyülekezetnek. Édesapámmal mi is többször elmentünk vele imaházba, de döntésre nem jutottunk.

A 8. általános elvégzése után Budapestre kerültem kőműves ipari tanulónak. Egy gyakorlati munkavégzés közben leestem a negyedik emeletről, de az első emeleten kabátomnál fogva fennakadtam egy kiálló fémcsövön. Ekkor még nem tudtam, hogy Isten mentette meg az életemet.

1961-ben hazajöttem Kiskőrösre. A kőműves csoportnak, amelyben munkát kaptam, két

pünkösdi tagja volt. Nem érdekelt a bizonyosságuk. Menekültem Isten elől.

1965. szept. 15-én súlyos motorbalesetet szenvedtem: nyolc és félórás agyműtét után 22 napig eszméletlen voltam. Az orvosok lemondtak rólam. Amikor magamhoz tértem, nagyon fáj a fejem. Eszembe jutott gyerekkorom.

Imádkoztam. Istenem, segíts rajtam! És Ő hamarosan segített.

Szépen javult az állapotom, de 11 műtetre még szükségem volt, ami újabb 23 órás műtétidőt jelentett.

November 5-én hazakerültem, orvosi felügyelet mellett tovább gyógyultam, tanultam beszélni és visszatért az emlékező képességem. Ahogy javultam, újra elfelejtettem Isten segítségét.

Időközben 1975-ben megnősültem, feleségemmel ma is szeretetben élünk.

1985. jan. 1-jén elestem a jégen, ez két bokatoréssel, illetve két (boka)műtéttel járt. Isten ezen is átszegített.

1991. ápr. 6–8. között ifjúsági napok voltak Kiskőrösön a pünkösdi imaházban. Debreceni fiatalok szolgáltak a főtéren, és az utcán engem is megszólítottak. Adtak egy meghívót, amit zsebre tettem és udvariasan megköszöntem meghívásukat.

Otthon később elővettem a meghívót, amelyen ez állt: „Jézus hív ma este, gyere el üresen, hogy elmenned ne üresen kelljen!”

Ekkor igen mély bűnbánatot éreztem, és hullottak a könnyeim. Újra eszembe jutott a balesetem. Istenem, Te jöttél és segítettél, amikor én hívtalak a betegágyon. Tudom, nekem is mennem kell, most Te hívsz engem!

Boldogan siettem az imaházba, és aznap este döntöttem Jézus mellett. Majd 1991. szept. 1-jén 12 fehérruhás társammal együtt Kecser testvér engem is bemerített.

Utólag végiggondolva az életemet, csodálom Isten szeretetét, hiszen nekem adott még időt és meggyógyított. Motoros társam a balesetnél azonnal meghalt.

Szeretnék egész életemben hálás lenni Istennek!

Hiszem, hogy feleségem is megtér, hűségesen jár velem az imaházba.

Most már tudom, sok hűtlenségem ellenére többször utánam jött és megmentett az Úr. Igen! Engem többször mentett meg Isten!

Hol laksz, Uram? • *Koncz Sándorné*

Mindig vágyakozva s némi irigységgel hallgattam testvéreim, ismerőseim beszámolóit izraeli útjukon szerzett felejthetetlen élményeikről. Ó, Izrael! Sajnos, nem járhattam még csodákat látó földeden!

Genezáret-tó, Olajfák hegye, Getsemáné, Golgota! Hacsak rátok gondolok, hála tölt el, meghatódom. Bizony igaz lehet, hogy a hely szelleme megfogja az embert...

Ilyesmit éltem át Rómában járva nemrég. Ennek a városnak van hangulata; mindenütt jelen van a múlt, a pogány is, a keresztény is.

De sokkal több a keresztény. Itt szenvedett vértanúságot a két nagy apostol: Péter és Pál.

Pétert keresztalálra ítélték. A hagyomány szerint ő nem tartotta magát méltónak arra, hogy úgy haljon meg, mint mestere. Kérte, fejjel lefelé szegezzék a fára. Így ábrázolja a Szent Péter bazilika bejáratánál lévő szobor is.

Mennyi Péter, Pál, János templom van az „örök városban”!

Az egyikben, a Péterről elnevezett Vincoliban áll Michelangelo lenyűgöző Mózes-szobra.

Mózes fénylő, fehér márványból kifaragott monumentális alakján látni lehet a hatalmas erőt, amire szüksége volt, hogy teljesítse küldetését. Feszülnek az izmai, dinamikus, erős szellemet sugall a teste.

A kőtáblákat tartja a kezében, rajtuk a parancsolatok.

Isten törvényét hozta a hegyről, égi fény tündöklék arcán. Látnia kell népe hűtlenségét: aranyborjút imádnak. A szobor szinte megszólal. A legenda szerint a művész odavágta

kalapácsát a kész alak térdéhez, s így kiáltott: „Szólalj meg, Mózes!”

Megható az a hely is, ahol az első kereszteléseket végezték. Külön álltak a férfiak és a nők. E templom közelében áll Konstantin császár szobra, aki államvallássá tette az addig üldözött hitet. Milyen sok embernek nyújtott ez reményt, vigasztalást évszázadokon át!

Édesanyja, Ilona buzgó hívő asszony lévén sok dolgot, tárgyat hozatott a városba Jeruzsálemből. Ideszállíttatta azt a lépcsősort is, amin Jézus fölment Pilátus elé. Meg lehet nézni, templom épült fölé. Naponta hívők sokasága megy föl rajta térden csúszva, imádkozva, mert csak így engedi meg az áhítat. Még vércseppet is vél legfölül felfedezni a szem...

A felírásból talán ez betűzhető ki: „Íme, itt szenvedett az embernek Fia.” Lent pedig:

„Üdvösséget hozott minden nemzetségnek.” Nekünk is, – köszönet érte!

Rómában több mint hatezer a felszentelt templomok száma, és még sok-sok kápolna emlékeztet, hív, vár mindenkit.

Uram, nem laksz kőből csinált templomokban! Mi, emberek mégis szeretnénk szépen alkotott épületekben, imaházakban eléd járulni.

Szent a hely, ahol Téged imádunk.

A kövek is beszélnek Rólad.

Lakj a szívemben!

KÖRKÉP

Szeretetben együtt • *Monos Magdolna*

Történt egyszer... Sok-sok évvel ezelőtt, fent a királyi vár udvarában egy fiatal, karcsú, barna lány épp az ismerős festőművész mozdulatait figyelte, amikor egy magas, kékszemű fiatalember érdeklődve lépett a nézelődők közé. Ekkor még nem sejtették, hogy az életük ettől a naptól jobban, rosszban, vidámságban, szomorúságban, betegségben, egészségben, szegénységben, gazdagságban, kudarcban, győzelemben, meglankadva s új erőre kapva összetartozik...

Igen, nincsenek véletlenek! Az Úr a találkozásokat is pontosan szervezi!

Ha most a Pálosi házaspár visszatekint az együtt töltött 50 évre, szívükből hálaadással azt tudják mondani bizonyosággal: „Mindez ideig megsegített bennünket az Úr!”

Öt gyermekkel, azok házastársaival és kilenc unokával, sok-sok áldással, örömmel ajándékozta meg az Úr őket.

Isten csodáira emlékezve, együtt örült a nagy család a rokonokkal, barátokkal és Siroky István nyugdíjas lelkipásztorral, aki 50 évvel ezelőtt is áldást kért együtt induló életükre.

Az Úrnak köszönjük mindnyájan az életüket. Az általuk kapott sok áldást, törődést, szeretetet. Legyenek áldottak!

Kívánjuk, hogy adjon nekik Istenünk fizikai, lelki, szellemi frissességet, további erőt az életükben!

{k1997304}

Országos Pünkösdi Konferencia • *Hegedűs Ildikó*

Kezd hagyománnyá válni közösségünk pünkösdi másnapi országos találkozója. Távolról és közlőről közel kétezeröttszáz testvér és „pártfogoltja” igyekezett a Körcsarnokba.

Derűs arcok, tarka sokaság látványa fogadta tíz óra tájban a későbbben érkezőt.

Akik időben jöttek, addigra megjegyzték a reklámképek tájékoztatását és elolvashatták az ülőhelyeken található szövegeket is. A színes lámpák fényében pompázó színpadot szép

rendben elfoglalta a dicsőítő kórus és a zenekar.

Isten élő Lelkét várva és köszöntve kezdődött meg a nyolcórás időtartamra tervezett istentisztelet.

A köszöntéseket követően Fábrián Attila testvér hirdette az igét a 2Kir 2,8–18 versei alapján. Az Illésről és Elizeusról szóló történet szerteágazó és gazdag tanulságú:

– korszakváltásban élünk, ezért különösen most van szüksége mindannyiunknak arra, amit Elizeus kért Illéstől: a Lélek kettős erejét (...és nem kevesebbet!), csak így mehetünk tovább az Úrtól rendelt küldetésünk útján;

– hálásak vagyunk és tisztelettel tartozunk a keskeny úton előttünk zarándokló testvéreink áldozatos munkájáért. De ma már nem lehet megélni a 70 éves közösségi múlt emlékeiből. Tehát nem elegendő „a csak” közösségi élmény. Napjainkban elsődlegesen és mulaszthatatlanul egyéni áldásra van szüksége valamennyiünknek. Elizeus példája erre is tanít és int bennünket;

– Gilgál, Béthel és Jerikó... kikerülhetetlen állomás, a megállás, az erőgyűjtés és megtapasztalás színhelye. De a Jordánon kell átkelnünk, és együtt!

– Nemcsak Egyiptomot szükséges magunk mögött hagyni, de a pusztai életformától is búcsúzzunk el!

– ha csodákat szeretnénk tapasztalni közösségi és egyéni életünkben, akkor számos helytelen magatartás- és viselkedésformával szakítanunk kell, így: a békétlenséggel, a kishitúséggel, de kiváltképpen az engedetlenséggel és a lázadás szellemével, gyakorlatával;

– Elizeus szorongva várta a csoda beteljesedését. Némelykor mi is így vagyunk, de ha az Úrra figyelünk, az Ő nevében cselekszünk, biztosan nem marad el az áldás, amiként Isten a kérő Elizeust is megjutalmazta: átsegítette a Jordánon.

„Ne állj meg, előre tekints, az áldás nem marad el!” – hangzott a felhívás befejezőként (pontosan fél egykor).

Lelkigondozás következett...

Nyári meleg volt, jól esett a felfrissülés.

A kisgyermekre örökdő testvéreink is fellelegezhettek. Egész nap derekasán helytálltak, és kedvesen, sok türelemmel vigyáztak az apróságokra. A szünetben vásárolhattunk kazettát, könyvet, képeslapot. Társaloghattunk ismerőseinkkel, elmondhattuk véleményünket a délelőtti alkalomról. Örömmel állapítottuk meg, hogy az énekkari és zenekari szolgálat igen sokat fejlődött. Isten áldása volt rajtuk. Hettig Hajnalkától tudjuk, hogy komoly imádkozás előzte meg a próbákat, a fellépést. Csodát is tapasztalhattak: imájukra egyik társuk meggyógyult torokfájásából, hangszálai felszabadultak, tudott énekelni. Harmonikus, míves, áldott „előadásuk” meghatározta az ünnep hangulatát.

Sok idősebb testvér is eljött Istenünket dicsérni. Nem tisztelhetnénk-e meg őket azzal, hogy ilyen nagy alkalmakkor – a kedvükért – hagyományos módon is elhangzik egy-egy ének?

Stíluskeveredés? Legyen!

Ismerős szólás: A stílus maga az ember, tehát nagyon sokféle.

Teljesen természetes, hogy „magyarán” is elfogadjuk – a jobb megértés vagy hatás kedvéért – az üzeneteket. (A szándékot méltányoljuk.) Mégis... Teljesebb lenne az örömünk, ha az előadásban gyakran vissza-visszatérő kulcsszavak, fogalmak magyarázatát is hallanánk.

Nagyon fontosnak tartjuk, hogy az idegen kifejezéseket (tradíció, ambíció, identitás stb.) magyarul is hallhassuk a pontosság, az egyértelműség és a konkrét helyzethez illő tájékoztatás céljából. Hisz a szavak jelentésköre gazdag, árnyalt és sokféle lehet. Ezzel kifejezhetjük a hallgatóság iránti megbecsülésünket is.

Csendes önvizsgálatra hívott és késztetett Pataky Albert testvér, a délutáni alkalom prédikátora. Az ApCs 1,1-től olvasta az igét. Érezhető, látható volt, hogy sokan elhatározták a

gyógyulást adó Jézus Krisztus megérintését, és a következőkön is elgondolkodhattunk:

– nem lehet ünnepnapokra időzített Isten-kapcsolattól, felületes, alkalmi lelkesedéstől áldást remélni, mert az áldás csak állhatatosságra és áldozatra következhet;

– ha megmaradunk a szőlőtőn, akkor és csakis akkor lehetünk az élő Isten tanúi;

– a velünk lakozó Jézus Krisztus megtanít bennünket arra, hogy mely dolgok tartoznak ránk és melyekre mondja: *Ne tedd*, nem a te dolgod.

Lehet, hogy saját hatalmad és dicsőséged építgetéséről van éppen szó, vagy az ítélkezésről és kárhoztatásról...

– fontos, hogy szolgálj. De csak szívből, mert így kaphatsz újabb erőt, egyre többet, míg maga az életed válik szolgálattá.

Együttidőzésünket Pintér Imre testvér beszéde zárta.

Súlyos szavak, felzaklató állítások nehezettek rám...

Megtudtuk, hogy a Géházi-jelenség, a tisztátalanság (2Kir 5,20–27) nemcsak nemzeti múltunkat rontotta meg immár jóvátehetetlenül, de jelenünket is fertőzi, torzítja. Terjed és burjánzik a társadalmi élet számos területén, az intézményekben és némely egyházak gyakorlati ténykedésében is.

Mi a teendőm...?

Váljak Elizeus lelkületűvé és könyörögjek a Géháziak megtisztulásáért.

Bőséges útravalót kaptunk.

Egy bakonyaljai faluból jött idős testvérem így fogalmazta meg az Úrnak szentelt nap tanulságát: „Kedvesem, a velőset majd kiszűrjük...”

{k1997302}

Fábián Attila a Pünkösdi konferencián

{k1997305}

és Pataky Albert

Szibériai misszióút a chantik földjén • Dobner Győző, HÍD Missziós Társaság

Szinte hihetetlennek tűnt minden, amikor a hatalmas TU 154-es motorja a levegőbe emelte a gépet Szentpétervár repülőterén a vöröslő égboltú hajnalon.

Elindultunk Szibéria felé... Előző nap reggelen még budapesti otthonunk kényelmét élveztük, kora délután indultunk Ferihegyről. A várakozásban eltöltött este és éjszaka után lankadó figyelemmel próbáltuk a 12.000 méteres magasságból meghatározni pozíciónkat, illetve felismerni egy-egy nagyvárost vagy az Ural hegyvonulatát. Már-már elnyomott az álom, amikor barnás, zöldes, néhol fehér (Sziklák, hó? Nem tudom.) hegyvonulat végtelennek tűnő sávja fölött átrepülve bizonyos lehettem abban, Szibéria fölött repülünk. Csendben hálát adtam Istennek, és újra kértem pártfogását további utunkra és missziós céljainkra.

Amint a gép kissé lejjebb ereszkedett, felismerhetővé vált az alattunk elterülő föld, bár ez a meghatározás nem igazán pontos. A ritkás erdőség közötti sötét foltok időnként megcsillantak. A világ legnagyobb mocsara felett repültünk, amelynek kiterjedése azonos Franciaországgal, vagy talán még nagyobb is annál. Százkilométereket tettünk meg emberi település nyomát sem látva. Majd később furcsa építmények tűntek fel egymástól 50–100–200 km-es távolságban. Az olajkitermelés létesítményei. Kb. háromórás repülés után feltűnt egy ipari központ és egy lakótelep. Gépünk nagy sebességgel szállt le a kifutó betonjára. Úgy véltem, nem lesz képes megállni rajta, de minden nehézség nélkül megállt. Kogalembé értünk. Nemsokára lerakhattuk csomagjainkat az észti vendégmunkások szállásán. Kimerülten, de érdeklődve indultunk vissza a központba, hogy részt vegyünk a helyi pünkösdi gyülekezet

összejövetelén, a városi moziteremben. Ugyanis vasárnap reggel érkeztünk.

Jó együttlét részesei lehettünk a nyitott légkörű, barátságos gyülekezetben. A Szent Szellem munkája nyilvánvaló volt közöttük. Azonban nem az volt a célunk, hogy különböző gyülekezeteket látogassunk. Az éjszakát pihenéssel töltöttük, másnap vonatra ültünk, hogy a környék legnagyobb városába, Szurgutba utazzunk, ahonnan egyetlen buszjárat indul a mocsárvilág mélyére, Ruszinszkojébe. Úgy láttuk, ez a település a megfelelő terület a hattagú magyar csoport részére, valamint egy velünk együttlévő észt fiatalembernek, aki Győző fiammal együtt a tolmácsolás feladatát látta el.

Amikor a kicsiny település főterén leszálltunk a buszról, az volt az érzésünk, hogy a „világ végén” vagyunk. Nem csoda, hiszen több száz kilométert tettünk meg a mocsárban, hol vasúttal, hol busszal a keskeny országúton úgy, hogy két oldalt semmi mást nem láttunk, csak zombékot és vizet.

Ruszinszkojében mintegy ezer ember él, a falu mégis kihaltnak tűnt, mikor megérkeztünk. Hogyan fogunk kapcsolatokat építeni, hogy itt éljünk egy ideig, és elérjük missziós céljainkat? Míg agyunkban ezek a gondolatok jártak, Isten csodálatosan munkálkodott és vezetett bennünket. Érkezésünk után egy órával már volt szállásunk, és igazi segítőtársra találtunk a Chanti Néprajzi Múzeum igazgatójában.

A chanti emberek elérése azonban nehezebb volt. Isten Szelleme arra készítetett, hogy éljünk az imádkozás eszközével. Újra és újra körüljártuk a falut együtt és külön-külön, imádkozva azokért, akik ott laknak és körülötte élnek.

Hamarosan tapasztaltuk Jézus győzelmét, a területen működő szellemi hatalmasságok meghátrálását.

Otlétünk harmadik napján Isten lehetővé tette, hogy több száz kilométert utazzunk helikopteren, és az egymástól 30–40–50 kilométerre élő chanti családok közül kilencet felkeressünk, hogy személyesen érdeklődhessünk irántuk, megosztva velük Jézus szeretetét. A látogatások rövid ideig tartottak, mert a helikopter motorja állandóan járt, és a mocsár felett lebegve várta, hogy újra beszálljunk. Búcsúzóul mindenütt átadtuk a Jézus életéről szóló evangéliumi könyv chanti nyelvre fordított példányát, némi édességet (csokoládét) a gyermekeknek, akik előzőleg aligha kóstolhattak ilyesmit.

Ez volt a kezdet: benyomások, kapcsolatok, imatémák gyűjtése. Isten a következő napokban tovább vezetett bennünket az imádkozás és megtapasztalás útján.

Ruszinszkojében mintegy kétszáz állandó lakással rendelkező chanti él. Hamarosan kapcsolatba kerültünk velük, és estéről estére több órát együtt töltöttünk, beszélgetve Isten üzenetéről, Jézus Krisztus személyéről. Eközben életük aktuális problémáiról is szót váltottunk. Az élet természetes eseményeivel kapcsolatban világítottunk rá a bűn, kárhozat, bűnbánat, kegyelem és szabadulás útjára Jézus Krisztusban.

A nehezen megnyíló emberek egyre inkább bizalmukba fogadtak bennünket. Készek voltak arra, hogy megvizsgálják saját babonás hitükkel szemben a Jézus Krisztusról szóló beszédet. Sőt kérték imaközbenjárásunkat az alkohol által megköztözött szeretteikért, betegeikért. Azt is megértették, hogy mi nem vagyunk különleges emberek, hanem Jézus az, akinek a nevében rendkívüli dolgok történnek.

Először elhárították, hogy otthonukban felkeressük őket. Később maguk kérték, keressük fel hajlékukat, és ajánljuk Isten kegyelmébe a benne lakókkal együtt.

Bátorító volt számunkra a pogány chanti vallás sámánjával (papjával) való találkozás.

Megtapasztaltuk Jézus nevének erejét és az idegen szellemi hatalmasságok tehetetlenségét az Úr jelenlétében. Az elutazásunk előtti szombaton és vasárnap keresztyén istentiszteletre hívtuk chanti barátainkat saját szállásunkra, amely ősi, több mint 200 éves félig földbevájt chanti kunyhó volt. Világossá tettük előttük, hogy Jézus nevében és az Ő dicséretéért jövünk össze. Akkor jöjjenek, ha készek ebben osztozni velünk. Isten meghallgatta imáinkat, és a jelzett időre megjelent az érdeklődők csoportja. Zsúfolásig megtelt a kis ház. Készek voltak

őszintén feltárni életük személyes kéréseit. Szívünket betöltötte a Szent Szellem öröme. Úgy láttuk, az első chanti keresztyén gyülekezet körvonalai kezdenek kirajzolódni. Ígéretet kaptunk a szurguti pünkösdi gyülekezet fiatal pásztorától, hogy rendszeres bibliatanulmányozó tanfolyamot indít ebben a faluban. Ehhez megkaptuk a helyi iskola igazgatójának hozzájárulását is, aki kész termet biztosítani erre a célra. Elutazásunk napján két érzés küzdött bennünk. Egyrészt, vágytuk már látni szeretteinket az egyhónapos távollét után, másrészt fáj a szívünk azért, hogy el kell válni chanti barátainktól, akiket a szívünkbe zártunk. Jézus szeretete áthidalta a több ezer kilométeres távolságot, az alapvetően eltérő kultúrát, szokásokat, szemléletet, a távoliakat közelivé tette.

{k1997306}

Együtt új úton • Kandik Zsuzsa és János, Pécs

A férjem és én '96 nyarán a „Sátoros misszió” alkalmával indultunk el az Úr útján. Hosszú idő telt el életünkből, míg rátaláltunk erre az útra, mert mi is Istentől elszakadva, mint a többi ember, tévelyegtünk, sötétségben jártunk. A mi életünket is bűnös dolgok irányították. Okkultizmussal (reiki, reinkarnáció, horoszkópok) foglalkoztunk, mert nem tudtuk, hogy ez mind a Sátán munkája. De dicsőség az Úr Jézusnak, hogy kivezetett a világosságra minket, és megmutatta bűnös voltunkat. Azóta megszabadultunk minden okkultizmussal kapcsolatos eszköztől. Több ezer forint értékű könyvet égettünk el.

Köszönjük az Úrnak, hogy erőt adott döntésünkhöz. Életünk azóta csodálatos módon átrendeződött. Korábbi bűnös és hiábavaló tevékenységeinket felváltotta a rendszeres bibliaolvasás, imádkozás. Új tartalmat nyert életünk, mert Jézus szeretete, békessége és öröme töltötte be.

Ezért minden hódolatunk és dicséretünk az Övé!

„Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus...”

(Gal 2,20).

Kedves Olvasó! Ha még nem adtad át életedet az Úr Jézusnak, ne késlekedj, mert lehet, hogy holnap bezáródik a kegyelem ajtaja. Mi boldogan tettünk bizonyosságot hitünkről és új életünkről azzal is, hogy idén márciusban bemerítkeztünk nyolc testvérünkkel együtt, akik a sötétség helyett szintén a világosságot, a halál helyett az örök életet választották.

{k1997315}

Evangélizáció korunkban • Fordította: ifj. Kovács Béla a Pentecostal Evangel c. amerikai lapból

%Mottó: A nyugati világ meglepően rövid idő alatt a keresztyén kultúrából – amelyben a többség elfogadta az alapvető keresztyén értékeket – posztkeresztyén kultúrába csapott át.

A Crütianity Today című újság egyik cikke így fogalmaz: „Mára az Egyesült Államok a nyugati félteke legnagyobb missziós területévé vált.”

Ha mi keresztyének úgy végezzük dolgainkat, ahogy eddig, és közben elveszítjük a kultúránkat, akkor valamin nagyon változtatnunk kell.

Sok 45 évnél fiatalabb amerikai nem tudja, hogy mi is az az „örömhír”. Amikor a tévében meglátnak egy embert plakáttal a kezében, amelyre a Jn 3,16 van írva, sokan azt gondolják, hogy a barátját keresi a 3. sor 16. üléséről.

Azonban Krisztus evangéliuma még mindig „Isten ereje az üdvösségre” (Róm 1,16). A tartalomnak soha nem szabad változnia, de a csomagolásnak igen. „Az aratni való sok” (Mt 9,37). Ugyanazok a dolgok, amelyek a régieket olyan készségessé tették, a mi generációnkat

elveszítették. A Jn 4. részében Jézus maga ad példát arra, hogyan kell elérni az embereket egy még meg nem érintett kultúrában. Ő, aki zsidónak született, távol állt a samáriai asszony kultúrájától, mégis „betört oda”, és a samaritánusok sokasága vette aztán körül, mint Messiást.

Jézus cselekedete négy fontos dologra tanít minket, amikre az evangélizációban szükségünk van a '90-es években.

1. Menj az elveszettekhez, ne várd, hogy azok jöjjenek hozzád!

Jézusnak „Samárián kellett átmennie” (Jn 4,4). Ha Jézus a samáriaiakat megpróbálta volna egy Jeruzsálemben tartott összejövetelen megtalálni, akkor nem történt volna meg az aratás. A zsidók elkerülték Samáriát. Jézus útja az ellenséges érzelmű területeken nem földrajzi szükségszerűség volt, hanem az aratásé. Odament, ahol az elveszettek voltak: a tenger partjára, menyegzőre, vacsorákra, az utcákra, mert azért jött, hogy „megkeresse, ami elveszett” (Lk 19,10).

Mi gyakran azt várjuk, hogy az elveszettek bejőjjenek a *mi* épületünkbe, elfogadják a zenénket, megértsék szavainkat. A legtöbbször azonban ez nem érdekli. Nekünk kell hozzájuk közelednünk!

El kell érniük őket a saját világukban, akár tinédzserek, szülők, egyedülállók, katonák vagy menekültek legyenek is.

El kell érniük őket a saját nyelvükön, le kell fordítani számukra az evangéliumot, nemcsak átnyújtani nekik azt. Akkor fordítjuk le az örömhírt, amikor elmagyarázzuk, hogy a bűn uralja az életüket, pedig Istennek kellene. A megváltás azt jelenti, Jézus vette magára a halálbüntetést, amit mi érdemeltünk, mert kivettük életünket Teremtőnk kezéből. A megbánás azt jelenti, hogy kivetjük a szemetet, ami Jézust halálra sebezte; hogy hinni úgy kell, mint mikor a vízbefúló minden reményét a mentőövebe veti, és azt mondja: „Te vagy az én egyetlen menekedésem.”

2. Beszélj a bűn tüneteiről!

Jézus nem úgy ment a kútnál az asszonyhoz, hogy „Jó napot, én vagyok a Messiás!”, vagy „Te bűnben élsz”. Hanem azzal kezdte, ami éppen kézenfekvő volt, a vízzel: „Adj innom!” (Jn 4,7) A fizikai szomjúságtól vezette az asszonyt a lelki szomj megértéséig.

Az elveszett emberek nem sokat foglalkoznak a bűnnel, annál többet a bűn következményeivel. Ők már tapasztalták a bűn károkozását, anélkül, hogy tudták volna, a bűn teszi ezt. Kevés ember megy úgy az orvoshoz, hogy azt mondja, neki rákja van. Inkább a tünetek miatt jön. Aztán az orvos diagnosztizálja a betegséget, és meghatározza a kezelést. Kezdd a beszélgetést úgy, hogy rámutatsz a tünetekre, amelyeket az elveszettek már úgyis ismernek. Mondd el, hogy ezeket végeredményben a bűn rákja okozza, és hogy Krisztus halála hozta el a gyógyulást!

3. Jézust állítsd a középpontba!

A samáriai asszony megpróbálta Jézust a vallási kérdésekről faggatni. „A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti zsidók pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell” (Jn 4,20). Jézus a beszélgetést visszavezette Istenre, akit imádni kell (Jn 4,21), aztán saját magáról beszélt: „Én vagyok az (a Messiás), aki veled beszél” (Jn 4,26). Amikor az asszony visszatért a faluba, tudta, hogy kiről kell beszélnie: „Jöjjetek, lássátok azt az embert... vajon nem Ő a Krisztus?”

A tiszta evangéliumot soha nem kell teológiai körítéssel tálalni. Krisztust nem szabad a vallásossággal elhomályosítani. A meg nem tért embereket ugyanis nem érdekli a vallás, a dogmák vagy az ítélet, de ha Jézust világosan mutatjuk be, akkor vonzódnak Hozzá.

4. *Tedd a lelkeket győztessé!*

„... a samaritánusok közül sokan hittek benne az asszony bizonyágtétele miatt” (Jn 4,39).
Jézus evangélizált és másokat is evangélizátorrá tett.

Nincs semmi véletlen abban, hogy egy hívő hol dolgozik, hol lakik vagy hova jár iskolába, mert Istentől rendeltetett arra a helyre, hogy ott Jézus Krisztust bemutassa.

Jézus szolgálatának végső célja nem annyira az általa evangélizált életekben volt, inkább az evangéliumot hirdetők seregében, akiket hátrahagyott.

Tovább már nem okolhatjuk az egyházat vagy a kultúrát a nagy parancsolat elhanyagolásáért. Ha az örömhír nem ragadta meg a mi generációnkat, akkor hagyjuk, hogy előrelépjenek azok, akik ezt mondják: Én vállalom a felelősséget és a kihívást.

Ma új korszak kezdődne, ha mernél így imádkozni: Kelj fel, Istenem, és törd össze szívemet az elveszettekért!

A Golgota keresztyén Jézus szíve össze volt törve. Most rajtunk a sor!

Albánia: Misszionáriusok megpróbáltatásai • Fordította: Kovács Zoltán

A hadsereg védelme alatt számos Youth With Mission munkást evakuáltak a városokat és falvakat elborító zavargások elől, mások viszont már kezdetben elhatározták, hogy a lázadás sújtotta országban maradnak, nem menekülnek el a többi külföldivel együtt.

Jeff Fountain, a misszió európai regionális igazgatója közölte, hogy az YWAM 50 fős nemzetközi személyzete – az egyik legnépesebb misszionáriusi csoport az országban – nehezen hagyta el a tömeges evakuáció során Albániát, miután a kormányellenes tiltakozások nagyszabású bűnözésbe és erőszakba torkolltak.

„Rendkívül komoly döntést kellett hozniuk, mivel egyikük sem akarta elhagyni a területet, a barátokat és a munkát. De az élelem beszerzése megnehezült, és jelenlétük veszélybe sodorta a helyi hívőket, akik meg akarták védeni őket” – mondta.

„Hallottunk róla, hogy munkatársaink eljövetele óta egyes albán testvéreket – akik ismerték társainkat – megfenyegettek, hogy adják át azt az élelmet, pénzt és egyéb javakat, amelyeket hátrahagytak a misszionáriusok.”

Az YWAM munkások közül két brazil gyülekezetplántálással foglalkozott, egy svájci nő pedig több elhagyatott albán gyereket fogadott be az otthonába. Mindhárman az ország „csendesebb” északi részén tevékenykedtek, végül március végén jöttek el onnan – ismertette *Fountain*.

Az YWAM munkatársainak távozása után kifosztották a missziós központokat és lakásokat szerte az országban, mivel a piramisjáték csődje miatt feldühödött albánok először az állami, majd a magántulajdon ellen fordultak.

Pogradecben, ahol YWAM munkacsoportok éveken át bibliaiskolát, valamint oktatási, üzleti és mezőgazdasági segélyprogramokat működtettek, félórás tűzharc dúlt a versengő bandák között a misszió egyik járművének birtoklásáért, s a misszionáriusok távozásra kényszerültek.

„Hosszú évek munkájának minden fizikai eredménye elveszett tizenkét óra alatt” – jelentette *Fountain*.

„Két csoportunkat megfenyegették az ellenőrző pontokon, egyet pedig tettelesen bántalmaztak” – közölte *Fraser Haug*, aki a pogradecsi munkát irányította. „Albán testvéreink bátorsága és hűsége fényesen kiemelkedik az események sötétjéből”.

Egy másik YWAM munkatársnak gyalogszerrel kellett a hegyeken át Görögországba menekülnie, miután megfenyegették az egyik ellenőrző ponton. Tizenkét másikat a brit nagykövetség és az olasz haditengerészet mentett ki az országból, miután egyikük egy félelmetes éjszakát töltött védtelenül Durres tengerpartján. Az Albániát elhagyó

misszionáriusokat Angliába, Görögországba, Macedóniába és Hollandiába utaztatták, ott kikérdezték őket. „Jelenleg figyelemmel követhetjük a fejleményeket és imádkozhatunk, de e pillanatban nem gondolunk a visszatérésre” – tájékoztatott Fauntain.

Több albán YWAM munkás az országban maradt, ahol „folytatják a többi hívő bátorítását” – mondta Haug.

Carmelita Claok, az YWAM albániai nemzetközi vezetőségének tagja szerint, bár a külföldi munkások tudatában voltak a növekvő feszültségnek és nyugtalanságnak, mégis meglepetésként érte őket az események anarchiába való hirtelen átcsapása.

Óriási az elkeseredés az országban, az emberek úgy érzik, hogy nincs remény. Imádkozunk, hogy az albán gyülekezet fel tudjon emelkedni és ismét képes legyen hangját hallatni!

Emlékezem • Arnold Ernő, Szabadka

...ezerkilencszázkilencvenkettő telére. Az áramkorlátozás miatt, gyertyafény mellett ülünk feleségemmel a szobában és hallgatjuk a Baranyából ideszűrődő ágyúmorajlást. Javában dül a délszláv háború. Odakinn jeges szél süvít, a lakosság utolsó tartalékait is felélte már, és mindenki mindenhol menekül...

...és akkor váratlanul megszörren a telefon. A vonal túlsó végén Tulipán testvér: „Ernőkém, jól vagytok? ...és ha bármi történne is, mi mindenkor szeretettel várunk!”...

...megkövülten tartom a telefonkagylót a kezemben. Ha van érzés, amit lehetetlen szavakká formálni, akkor ez az! Megpróbálok valamilyen köszönöm-félét kipróbálni magamból, de csak dadogni tudok. Egy pillanat alatt átfutnak az agyamon a régi emlékek. A debreceni szerény otthon, a nyüzsgő gyerekek, az ott tapasztalt vendégszeretet...

...és most, hogy visszaemlékezem az elmúlt évekre, testvérem szolgálatára és családjára, most sincs szándékomban nagy szónoklatokat mondani. Csupán ennyit: „Köszönöm, Miklós testvér!”

Látogatás erdélyi gyülekezetekben • A beszámolót és a fényképeket készítette: Bernhardt Gyula

Örömmel számolok be Erdélyben tett látogatásomról. Az ottani testvérek kedves meghívásának eleget téve, ez év május elseje és ötödike között találkozhattam a Maros-ludasi és a marosvásárhelyi pünkösdi gyülekezet testvériségével. Először most nyílt alkalmam, hogy Erdélyben élő hittestvéreimet meglátogassam. Tizenkét órás autóbusz út után érkeztem Ludasra, ahol nagy szeretettel fogadtak, és mindjárt ismertették velem a zsúfolt programot. Eszerint alig maradt levegővételre idő. A kisvárosban nem régen készült el a gyönyörű imaház. Másodikán román nyelvű, a következő délutánon pedig magyar istentiszteleten vettünk részt. A román nyelvű alkalmon nagyon kellett ügyelnem, hogy szolgálatom – a tolmácsolást is beleszámítva – ne nagyon húzódjon el. Úgy gondolom, hogy törekvésem sikerrel járt, mert a testvérek az istentisztelet után azt mondták, hogy elég röviden szolgáltam azon a délutánon.

Kedves és jó szokás ebben a gyülekezetben, hogy minden este összejönnek különböző helyeken imádkozni és énekekkel dicsőíteni az Urat. Nagy öröm számukra, hogy most már elég jól el vannak látva a Hitünk énekei című énekeskönyvekkel és az ezeket tartalmazó, most megjelent kottáskönyvekkel. Eddig énekeket tanító testvérektől vették át jól vagy kevésbé jól a dallamokat. Most már módjukban áll úgy énekelni, ahogyan a szerző leírta.

Nagy szomjúság van a szívükben. Az esti összejöveteleket legtöbbször másnap fejeztük be. Negyedikén (vasárnap) Marosvásárhelyre is eljutottam, ahol magyar testvéreinknek önálló imaházuk van. Itt is áldott órákat töltöttünk el az Úr lábainál. Szolgálatom után az isten-

dicsőítés és sok-sok új ének tanulása következett. Nagyon lelkesek és jó hangúak az ottani testvérek. A gyülekezetek népesek, sok gyermekkel. Romániában, Erdélyben, többszáz ezer hittestvérünk él. Vannak többes létszámú gyülekezetek is. Nagy erőfeszítésükbe kerül a nemzetiségek közötti szeretetlenség legyőzése. Szolgálataim homlokterében hangsúlyos volt ez a kérdés.

Sok áldást nyerve és az ottani testvéreink szeretetteljes üdvözlését hozva érkeztem haza, hogy folytassam azt a munkát, amit Isten rám bízott. Mindenért áldott legyen az Ő szent neve!
{k1997316}

Tisztelt Szerkesztőség! • Brebovszky Péter, Orosháza

Örömmel vettük kezünkbe az Élő Víz '97/2. számát. A megújult külső miatt még tetszetősebb lett a kiadványunk. A belső tartalom is változást mutat. Az igemagyarázatok, bizonyságok és helyi hírek sokat segítenek hitéletünk frissen tartásában.

Szeretnénk a kisebb és ezért a nyilvánosság előtt ritkábban szereplő gyülekezeteket biztatni, hogy bátrabban adjanak hírt magukról. Ezért ismertetjük röviden a lap olvasóival egy, a napokban megtartott, több gyülekezet részvételével megtisztelt makói rendezvényünket.

1997. május 4-én több településről érkezünk Makóra, az Eötvös utcai volt malomépületben kialakított gyülekezeti házba.

A helyi gyülekezet tagjain kívül Kunágótáról, Tótkomlósról, Kiszomborról, Orosházáról közel százan örömmel hallgatták a rendezvény vendég-szolgálóit, *Makovei János* testvért és kedves feleségét.

A vendéglátó gyülekezet nevében *Rácz* testvér köszöntött bennünket. Az istentisztelet elején egy-két gyülekezeti ének elhangzása után a kunágotai testvérek dicsőítő dalait énekeltük közösen. Bevezetésként *Makovei* testvér röviden szólt amerikai tartózkodásáról, melynek egyik megtapasztalása az volt, hogy a Föld bármely részén az Úr jelenléte és Jézus vérének oltalma a legfontosabb a keresztyén számára.

Az istentisztelet célja volt kilenc kunágotai és egy orosházi fiatal testvérünk bemelegítése, ezért volt a szolgálat alapigéje a Lk 3,2–9. A gazdagon kifejtett igemagyarázat aktuálisan szólt mindnyájunkhoz. Csak egy-két gondolatot szeretnék kiemelni. Fontos, hogy megtaláljuk helyünket Isten országában, a pusztában is áldás vár ránk, keresztyénekre, ha Urunk akaratát követjük. Sokunkat figyelmeztetett az ige: az Úr munkáját csak az Ő oltáráról vett tüzzel szabad végezni. Nagyon fontos ezekben a zavaros időkben életünk rendezettsége. Ahogy az oltár nem kőhalmaz, hanem rendben összeállított emelvény, úgy akarja Jézus életünk minden területét a vele való személyes kapcsolat által rendbehozni és megtartani. Ennek állomásai a megtérés és újjászületés, valamint az odaszánt, „karbantartott” keresztyén életvitel.

Amíg a bemelegítettek elkészültek, a kiszombori *Nyári István* testvér az evangéliumról szólt azoknak, akik még nem adták át az életüket Krisztusnak.

A vízkeresztség után lehetőség nyílt arra, hogy tudjunk egymással beszélgetni, és ezáltal egymást jobban megismerni.

Ezúton is szeretném a vendéglátó gyülekezetnek megköszönni szeretetét és szolgálatát.
{k1997317}

Taizé – és ami mögötte van • Bérczes Lajos

%Az előző számunkban közreadtuk munkatársunk személyes tapasztalatait. Most szeretném olvasóinkat bővebben tájékoztatni a közösségről, megvizsgálva, hova helyezhetjük el azt a vallásos mozgalmak palettáján.

A taizéi közösséget 1940-ben az egykori genfi református lelkész, *Roger Schütz* alapította. Ő a prior, a rendfőnök, mozgalmát az elesettek iránt érzett mély együttérzés hatja át.

Megalakulásukkor a kiszolgáltatott, beteg hadifoglyok gondozására települtek a franciaországi Taizébe. Mindmáig elismerésre méltó a szegényekért és az elesettekért végzett munkájuk, amely kiterjed a katasztrófák által sújtott területekre is. A szabályzat szerint a tagok halálig tartó nötlenségre és teljes vagyonszükségletre kötelezik magukat, a priornak teljes engedelmességgel tartoznak.

A témával kapcsolatban *Jakob Hitz* lelkésznek a „*Taizé – az evangéliumi mozgalom?*” (Primo kiadó) című írásából vettem az idézeteket. Ő részletesen tanulmányozta R. Schütz valamennyi írását, személyesen is járt Taizében. Ő R. Schütznek a Herder Kiadónál megjelent: „*Keresni – várni – merni*” (1), – „*Vég nélküli ünnep*” (2), „*Istennek élni ma*” (3) és a „*Harc és kontempláció*” (4) című írásaiból idézett gondolatokkal próbál rávilágítani a mozgalom jellegzetességeire. Az idézett gondolatok összhangban vannak a művek egészének mondanivalójával. Ezekben különös hangsúly esik a meditációra, a kontemplációra.

„Mit értünk kontempláción? Nem mást, mint azt a (belső) állapotot, amelyben egész lényünket megragadja Isten szeretetének valósága”. „Minden emberben van a magányosságnak egy olyan területe, amelyet mégoly bensőséges emberi bizalom sem képes kitölteni: itt találkozunk velünk Isten. És ott, olyan mélyen található a feltámadott Krisztus ünnepe. Mostantól kezdve mélyen önmagunkban feltárjuk a feltámadott Krisztust.”⁽³⁾ „Hogy a hallgatás szárazságában ne rekedjünk meg, meg kellett látnunk, hogy a hallgatás olyan út, amelyen teremtett lehetőségeink ismeretlen részeit feltárhatjuk. Az emberi személyiség mélyén, a tudatalattiban Krisztust imádjuk, mégpedig sokkal jobban, mint azt elképzelni tudjuk. Krisztus imádásának ezen elrejtett formáját összehasonlítva a szavakba öntött imádsággal, mérhetetlen a különbség. Az imádság lényege: mindenekelőtt a hosszan tartó hallgatásban zajlik le...”⁽⁴⁾ „Soha nem szabad elfelejtenünk, hogy a kontempláció nélkül soha nem érhetjük el azt a tisztaságot, amelyben az ember az Istent megláthatja.” A kontempláció tehát a tudatalattiban átélt lelki megtapasztalás, a szerző leírása alapján Krisztusra irányuló, transzcendens meditáció. Krisztus R. Schütz szerint „az ember személyiségének legmélyén, a tudatalattiban van és imádkozik. Célunk, hogy Őt mélyen magunkban feltárhassuk, és ebben a mélységben a feltámadott Krisztus ünnepe végbemehessen.”

A tudatalattiban lakó Krisztus feltáráshoz a keleti vallásokból ismert módszert is ajánl: „A legegyszerűbb módon kell Krisztushoz csatlakozni. Ha odafigyelsz a lélegzetedre – részesedsz az életben...” „El kell érnünk a magunk feletti uralmat, hogy Isten emberei, vagyis a béke emberei legyünk.” Ezt az elmélyedést segítik a külső körülmények, a csend, a félhomály.

Kételyeinket erősíti a meditáció gyakorlatával kapcsolatos *II. János Pál* pápának az „*Átlépni a remény küszöbén*” c. nagyszerű könyvében közzétett véleménye. „A világ a keresztény számára Isten teremtménye, amelyet Krisztus váltott meg. Az ember a világban is találkozik Istennel: nincs tehát szükség arra, hogy teljes mértékben elszakadjon a világtól ahhoz, hogy megtalálja önmagát belső misztériuma mélyén. [...] Nem helytelen tehát figyelmeztetni a keresztényeket, akik lelkesedéssel nyílnak meg a Távol-Kelet vallásos hagyományaiból eredő bizonyos ígéreteknek, s követni akarják például a meditáció és az aszkézis technikáit és módszereit. Egyes körökben már-már divatossá válnak, és kritika nélkül elfogadják őket”.

Heiner Heny tudósításából is idéz az említett könyv. Eszerint: „A taizéi közösség egyik istentiszteletén mint résztvevő tanúja voltam, hogy amint Jézushoz, úgy más vallásalapítókhoz is imádkoztak. Elmondták azt is, hogy gyakran az iszlám szent könyvéből, a Koránból olvasnak fel részleteket. Egy rendbéli szerzetes érdeklődésemre ezt megerősítette: nem lényegbe vágó kérdés az, hogy az ember kihez imádkozik. Mindezt a Koránból vett idézettel támasztotta alá: »Az én istenemből és a te istenedből csináljunk egy Istent.«” Ha ez az állítás igaz, a mozgalommal kapcsolatban komoly kételyeink lehetnek.

Nem kerülheti el figyelmünket R. Schütznek a forradalmakkal kapcsolatos nézete sem.

„A dél-amerikai fiataloknak olyan szokatlan szavakat írok, hogy magam is meglepődöm.

Tudom, hogy az emberek iránt érzett felelősségük a Krisztus iránti szeretetből fakad. Még soha nem éreztem magam ennyire szolidárisnak ezekkel a fiatal keresztényekkel, mint most, és ezt meg is írom nekik. Ezek a fiatalok készek arra, hogy fegyvert fogjanak a kényurak megbüntetésére, de ezt nem önző érdekből teszik... Együtt imádkozom velük. Ahogyan az evangélium hatalma bennem harcot eredményezett, ugyanúgy a társadalomban sem kerülhető el ez a hatalmi harc”.⁽⁴⁾ Tudjuk, hogy a történelem során mások is megáldották a fegyvereket, de egyértelmű, hogy nem ez a krisztusi magatartás.

Ahhoz a kérdéshez, hogy hová helyezhetjük ezt a mozgalmat, tudnunk kell, hogy R. Schütz kilépett a francia református egyházból, tanításaiban a katolikus egyházhoz közeledik. Erre utal, amit a pápával kapcsolatban írt; „Ha nem bízunk ebben a hivatalban, ki fog nevünkben az emberiséghez szólni...”⁽²⁾ A mozgalomhoz legnagyobb számban katolikusok csatlakoznak, a reformátusok és a katolikusok számára valamilyen kettős egyháztagságot képzel el.

Egyértelmű tehát, hogy nem tekinthető reformátusnak, de katolikusnak sem.

Jézus kizárólagosságot igénylő szavaival is nyilvánvaló az ellentmondás. „Én vagyok az út... senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” (Jn 14,6). Ha a testben közöttünk élt Jézusnak csak egyetlen kijelentését is megkérdőjelezzük, az istenfiúságát, Krisztus voltát vonjuk kétségbe. Nem kimondva ugyan, de a más vallások iránti nyitottsága miatt a jánosi meghatározás alapján (nem vallja Jézust testben megjelent Krisztusnak... 1Jn 4,3 – Károli) a taizéi tanítás nem tekinthető egyértelműen keresztény tanításnak.

Minek tekinthetjük tehát? Jóakarátú emberi elme termékének, amelyben keveredik a keresztény tanítás az iszlám elemeivel és a keleti vallások meditációs gyakorlatával. Semmiképpen sem szabad azonban követőinek jószándékát és tisztességét kétségbe vonni.

Amíg egy közösség alapítója él, a mozgalom az ő irányítása alatt fejlődhet, tisztulhat.

Nem feledkezhetünk meg a napjainkban alakult egyetlen mozgalommal kapcsolatban sem Gamáliel próbájáról (ApCs 5,36–39). Az alapító halála után derül ki, hogy Isten elhatározásából, vagy emberi tekintély alapján isteni vagy emberi erők által működött-e. Ha emberektől volt, semmivé válik, maradéka kicsiny és jelentéktelen lesz. Ha pedig Isten akaratából működött, hiába harcolnátok ellene.

Mégegyszer hangsúlyozni kívánjuk a rend példamutató szeretetszolgálatát, és azt, hogy mind személyes tapasztalatainkat, mind a mozgalommal kapcsolatos ismereteinket csupán olvasóink hiteles tájékoztatása végett írtuk le.

Tíz lépés a lelkek megnyeréséhez • Fordította: ifj. Kovács Béla a Pentecostal Evangel c. újságból

%Mottó: „Semmi mást nem kell tenni, csak lelkeket menteni” – mondta John Wesley. „A tanúságtétel nem választható dolog – teszi hozzá Luis Palau – nekünk mindannyiunknak tanúskodnunk kell.”

Mindannyiunknak szól az evangélium hirdetésére való felhívás. De hol is kezdjük el?

1. Javítsd a kapcsolatodat Krisztussal!

Életünkben minden jó dolog a Krisztussal való egységből származik. Az érzéki élet dolgai rontják a bizonyágtételt. A zsoltáros, Dávid felismerte ezt, amikor bevallotta bűnét: „Vidámíts meg újra szabadításoddal és támogass, hogy lelkem egészséges legyen, hogy taníthassam útaidra a hűtleneket, és a vétkesek megtérjenek hozzád” (Zsolt 51,14–15).

2. Ismerd fel a helyzetedet!

Amikor az Úr és tanítványai Samáriában Jákób kútjához értek, szükséges, de nem örökérvényű dologgal foglalták el magukat. Jézus viszont az örökkévalókra figyelt.

Elfeledkezve saját fáradtságáról, beszédbe elegyedett egy asszonnyal, aki az élő vízre szomjazott. Szavai most is hatnak: „Ímé, mondom nektek, emeljétek fel szemeteket és lássátok meg, hogy a mezők már fehérek az aratásra” (Jn 4,35b).

3. Nyisd meg szívedet az emberi nyomorúság előtt!

Jeremiás így kiált fel: „Bárcsak a fejem víznek és a szemem könnyek forrásává válnék! Éjjel-nappal siratnám népem megöletteit” (Jer 8,23).

Pál apostol is érdeklődött az emberek iránt:

„Nagy az én nyomorúságom, és szüntelen fájdalom gyötri szívemet, mert azt kívánom, hogy inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól eltaszítva, testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett” (Róm 9,2–3).

4. Lásd meg, hogy az emberek elveszett állapotban vannak!

Semmi nem mond úgy ellene az evangéliumnak, mint az elveszett emberiség iránti közömbösség – mondja Robert E. Coleman.

A modern felfogásból eltűnt a pokol fogalma. Amikor a mennyország és a pokol elveszítette az örökkévalóság dimenzióját, az egyház is elvesztette sürgetésének erejét, az evangélium pedig vonzását. Az emberek rendületlenül menetelnek az örök halál felé.

5. Erősítsd meg hitedet az evangélium alapigazságaiban!

A megváltás egyedül Krisztusban van, nincs más megoldás (vö. ApCs 4,12). Jézus mondta: „Én vagyok az út, igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, csakis énáltalam” (Jn 14,6).

A bűnösök megmentésének és életük megváltoztatásának ereje a tiszta evangéliumban van.

6. Ismerd fel az emberiség elveszett állapotát!

Érezd át Dávidhoz hasonlóan, és hidd el, hogy a „holtak hazájába kerülnek a bűnösök, minden olyan nép, amely elfelejti Istent” (Zsolt 9,18).

A tanúságtétel olyan, mintha látva a mennyet és lakóit, a pokol fölött lebegnél és meglátnád annak kínjait és hallanád a kárhozottak nyögését.

7. Értsd meg a világot!

Hogyan gondolkodnak? Mire figyelnek? Sok embernek nincs fogalma az erkölcsről, a jóról és rosszról, aminek következménye, hogy elveszítik céljaikat és életük értelmét. Csak a Szentlélek tud képessé tenni arra, hogy megértsd a „modern pogányok” gondolkodását. Jézus beszélt az emberek nyelvén. Ezt kell nekünk is tenni, ha meg akarjuk osztani az örömhírt egy olyan világgal, aminek megvan mindene, csak elveszítette egy másik világ meglátására való képességét.

8. Életed tegyen bizonyosságot!

Képviselj valamit. Életed olyan könyv, amiben a szomszédok és barátok olvasnak. Legyél a hívő élet példaképe családotban és az emberek között! Krisztus legyen látható benned!

9. Ragadd meg az alkalmat!

Engedd, hogy a Szentlélek vezessen, mert mielőtt te megláttál egy embert, Isten már ott volt. Olyan szívet fogsz találni, amit Isten már előkészített az iskolában, óvodában, a motelben vagy a repülőtéren. És akkor szeretetteljesen beszélj Krisztusról. Ne feledd, hogy a Szentlélekkel vagy közösségben!

10. Használd fel mindent, hogy meggyőzd a lelkeket!

Tedd magad elérhetővé az aratás Ura számára! Hordj magadnál és osztogass traktátusokat, vegyél részt evangélizációkon, és mélyítsd el kapcsolatodat barátaiddal és szomszédaiddal! Mindenek fölött a Szentléleknek légy engedelmes, amikor arra indít, hogy valakinek, aki elveszett, bizonytságot tegyél. Mert életednek nincs ennél nagyobb célja.

NOVELLA

Az édesapa • Dr. Széchezy Rita, 1996 őszén

Igazi melegsugarú nyári délután volt, balatonillattal, puhán simogató langyos széllel.

A kis kőházak közti zöld fűvön ócska padok álltak, ott az árnyékban beszélgettek.

József, a harmincas éveiben járó, magas, vállas, fiatal orvos nevetve mesélt éppen valamit a barátainak. Velük szemben állt, egyik lábát a kis pad rozsdás keresztrúdjára tette, s így, a térdére könyökölve beszélt. Közben föl- fölemelte fejét, s meleg pillantással nézett a távoli sportpálya felé: a kislányait várta vissza onnan.

Ahogy a távoli, nevető gyerekcsoportot figyelte, egyszerre valahol, a gondolatai és látószöge peremén valami furcsát érzékelt. Először nem is értette, miért gyúlt ki benne az az ismerős „indulni kell” érzés. Az a régi, hangtalan kicsi jel, ami még fiatal mentős korában épült ki, ivódott be minden sejtjébe, s megbízhatóan figyelmezteti azóta is. Ahogy elkomolyodva önkéntelenül is kiegyenesedett, pillantása megakadt a kert végében álló rozszant fabódén, s a mellette álldogáló gyerekeken. Nem hozzájuk tartoztak, az út másik oldalán álló sátorbódéból jöttek át. Máskor is látta már őket arrafelé, de most, ahogy összehúzott szemmel figyelte őket, volt valami megdöbbenő, valami viszolyogtató a viselkedésükben.

...De akkor már futott feléjük. Közben arról is megbizonyosodott, hogy megint jó volt a jelzés: tanult ösztöne és hivatása még az eszénél is gyorsabban dolgozott. A bódé mellett ugyanis csillogó, fekete bőrruhás tizenévesek egy velük egykorú, szintén feketébe öltözött fiút pofoztak, rugdaltak. A kölyökképű, kedves arcú fiú félrebillent fejjel feküdt a földön, eszméletlen volt.

Mikor József odaért, épp egy vörös hajú, feketére festett szájú lány térdelt mellette, s a vállánál fölhúzva nagyokat ütött a fiú fehér arcára, s közben németül kiabált hozzá: „Ne légy már hülye, nyisd ki a szemed, nem hallod?!”

Az orvos egyikükre sem pillantva, egyenesen a fiú mellé térdelt, s biztos, gyakorlott mozdulatokkal kezdte vizsgálni. A német lány szótlanul visszavonult, és egy köpéssel kísért káromkodással beállt kíváncsian bámuló barátai közé. A többiek csak zavartan lökdösődtek, de egy neonzöld hajú, magas fiú, aki szemmel láthatóan a főnökük volt, zavarát nagy hanggal leplezve kiabálta:

– Kicsoda maga, mit avatkozik bele a dolgunkba, nem kell itt pánikolni, csak egy kicsit rosszul lett a melegtől. Na, tünés innen! És különben is, kicsoda maga, valami doktorféle, na, nem kell ide ilyenféle, mondtuk már, hogy tünés! – hadarta.

József oda sem nézett, a vöröshajúra szegezett szemmel hűvösen csak annyit kérdezett: Mit ivott, mikor, és mit vett be hozzá?

A lány idegesen nevetgélve válaszolta, hogy ugyan már, csak napszúrása van. Közben a három legvállasabb legény útját állta az orvosnak. A fiút odébb vonszolták, de pár méternyire onnan, látva, hogy feltűnés nélkül nem boldogulnak vele, a neonhajú parancsára ledobták a régi sportpálya betonfalához, s amilyen gyorsan csak tudtak, mindannyian elszeleltek. A vöröshajú fontosnak tartotta még, hogy búcsúzóul kiköpjön az orvos lábához, de aztán ő is rohant a többiek után. – Úgyis felébred nemsokára, csak egy kicsit beszívott! – ordított még oda az éppen akkor érkező fiatal nőnek. Mikor Virág, mert ő volt az, József felesége, odahajolt az árnyékban hanyattfekvő fiúhoz, az arca már nem sápadt, hanem erőlködő

liláspiros volt, s abban a pillanatban, hogy József is fölé hajolt, fuldokolva hányni kezdett. Az orvos gyors mozdulattal oldalra fordította, Virág pedig benyúlt a szájába, és igyekezett szabad utat biztosítani az ájult fiú torkából feltörő pálinkaszagú étel-italmaradványoknak. A fiú a hányás szüneteiben föl-fölnézett, s pillantása találkozott a fölé hajló férfi meleg barna szemével. Az egész öt-hat percig tartott, hol megpihent, hol eszméletlenségbe zuhant, s újra tartani kellett a fejét, a nyelvét, hogy bele ne fulladjon – mint oly sok szerencsétlen sorstársa – saját hányadékába. Közben, ha lehetett, Virág simogatta, s kedvesen beszélt hozzá, nyugtatgatta, mint ahogy a kórházban szokta az egészen kicsi betegeket.

Mikor megnyugodott, s biztosak voltak benne, hogy nem hány már, úgy-ahogy letisztogatták a mocskot a fiú arcáról, saját kezükről, ruhájukról. Aztán József a karjába vette, az akkor már megint mélyen alvó fiút, és átvitte a másik táborba.

Ahogy vitte a karjában, s kicsit jobban megnézte, melegség öntötte el, a fiú fekete haját, barna szempilláit, szabályos arcát figyelve: valamikor ő is ilyenforma volt. Ez a tizenéves kislegény akár az övé is lehetne. Kicsit erősebben magához fogta, s a gondolatai messze szálltak...

ahhoz az apához, aki így, egyedül elengedte ezt a kis gyenge emberpalántát – elegáns holmikban, sok pénzzel ugyan – ilyen-olyan barátokkal egy távoli országba nyaralni, s aki nem is tudja, hogy milyen közel volt ahhoz, hogy a fiú helyett csak nyomorult halálának híre érkezzon haza.

A délután azzal telt, hogy József mentőért telefonált, közben átnézett a fiúhoz, újból és újból a lelkére kötötte a rá vigyázó tanárnőnek, hogy azonnal szóljon neki, ha a fiú légzése gyengülne, s csak mikor már biztos kezekben tudta, vitte el a kislányait a szomszéd faluba fagyizni.

—

Két nap múlva, mikor halványsárga volt a reggeli ég és szikrázva sütött a nap, Hansi – mert így hívták a feketeszemű, jóképű fiúcskát – meglátogatta őket a reggelinél. Ők éppen a kislányaikat igyekeztek rávenni arra, hogy az izgő-mozgó nyüzsgés helyett, a csivitelés szüneteiben könyörüljenek meg a reggelire felszolgált sárgásfehér sajton, s a puha, még meleg kiflikarikákon. A fiú megállt a kerti padok mellett, néhány lépésnyire az asztaluktól, s csillogó szemmel, pirosra gyúlt arccal topogott a vakító fehér kavicsokon. A szöges bördzseki, a kis halálfejekkel kivert bakancs, de még a felstuccolt-zselézett haj sem tudta megkeményíteni azt a hálás pillantást, amivel hozzájuk lépve németül magyarázkodni kezdett.

– ... ööö... tudja, a többiek elmondták, hogy végül is maguk ... hogy maga segített rajtam, és ööö... szóval tényleg hülye voltam, és ööö... köszönöm.

A kislányok meglepetten hagyták abba a reggelit kísérő viháncolást, és kerekre nyílt szemmel figyelték, ahogy Apu fölállt, az idegen fiúhoz lépett, s átölelte a vállát. Kicsit meg is csapkodta a hátát, s olyan komoly dolog-tanítósan mondott neki valamit, furcsa idegen nyelven. Nem értették, csak Apa hangsúlyából, s a fiú pillantásából sejtették, hogy Apu most olyat mond, amit az a furcsa hajú, kedves szemű fiú soha nem fog elfelejteni.

Hansi pedig először kicsit megriadva érzékelte, hogy az orvos nagy tenyere átfogja a vállát, s a gondolatok is vadul kezdtek cikázni az agyában: „Lehet, hogy most mégis jön egy adag fejmosás? Igen, most mégis leszúr, és majd megszegyenülök itt, a sok ember előtt, és...” a szorongásba félelem is vegyült, apja kezenyomának fájdalmas emléke. Aztán lassan mégis megszélidültek a villámok, s már csak egy kérdező, félnk láng libbent benne: „Vajon miért nem ölelt meg még így soha az én apám, ha hülyeséget csináltam? Miért nem éreztem még soha az ő erős karja biztos melegét, ő miért nem volt még a megmentőm soha? Aki szeretne engem, akinek szívesen engedelmeskednék, aki igazán az én apám?! Ő meg, ez az idegen országból való férfi, akinek elrontottam gyerekeinek szánt délutánját, és miattam rohángált mentőért, akit lehánytam, ez meg átölel a nagy kezével, erős és bátor, és valahogy ez olyan jó... vajon miért?”

S a kislányok közben kiöntötték a kakaót, felborult egy szék, és József ment segíteni

Virágnak. A fiú pedig csendesen, udvariasan elbúcsúzott, de ez a Hansi már nem az a Hansi volt, aki néhány perccel azelőtt odament.

Este, mikor a kislányok már aludtak, Virág és József kéz a kézben sétáltak egyet a vízparton. Egyszerre, maguk sem tudták pontosan hogyan, ott találták magukat a német tinédzserek sátraival, s Virág már a vöröshajút kérdezte Hansiról.

A lány csodálkozó tekintettel, tisztelettel a hangjában – köpködés nélkül – hívta ki a fiút az egyik közeli sátorból. Ő, ahogy kijövet elcsendesedő barátaira, majd az orvospárra pillantott, hirtelen megérezte, hogy most megtörtént vele az, amit sem az elegáns farmerje, sem a legvagányabb bőrdzsekije, de még a kismotor biztos ígérete sem tudott megadni neki eddig: a többiek irigykedve felnéztek rá. Mert a két felnőtt most hozzá jött, nem máshoz, pont őhöz. Méghozzá orvosok. Akik megmentették. És... akik szerették.

Látva a tétova csendet, Virág, aki mellette állt, kedvesen megsimogatta a karját, az orvos pedig odalépett hozzá, nagy kezével megborzolta a fiú haját, s kedves, erős, nyugodt szavakkal újra beszélni kezdett hozzá. Arról mesélt neki, hogy annak, aki azon a bujkáló fényű délutánon megmutatta nekik, hogy mi is folyik ott a bódé mögött, terve van az ő, Hansi életével, és hogy ő, Hansi ne herdálja el azt. Miközben beszélt, csendben, félénken, mintha csak véletlen lenne, egyre többen szállingóztak oda köréjük. A feketeruhás, bakancsos vadócok először lehajtott fejjel, aztán egyre nagyobbra tágult, kifényesedő szemmel hallgatták.

Aztán ott, még egyszer búcsúzóul, mindenki előtt megölelte a fiút, s ő újra hallhatta az orvos szíve dobbanását, érezhette a már ismerős, erős ölelést, s a szóke, magyar kislányoktól kicsit már el is irigyelt apaillatot.

Ősz volt már, mikor egy unalmasnak induló, szürke napon a kötelező hittanórán a fiatal lelkész megint Istenről beszélt. Arról, hogy bár Ő a világ Teremtője, mindent tud és mindent lát, hatalmas és fenséges király, mégis a mi édesapánk szeretne lenni. Hansi rendszeresen ilyenkor szokta bekiabálni lázadó véleményét: „Na, ne tiszikém, csak ezt ne, ezt az apaságot ne forszírozzuk, rendben? Nem, ez attól, a te Istenedtől igazán szemét ötlet!”

Most azonban nem ez történt, s a pillanatnyi csend után Gerda, a feketeruhás, és Karl és Susanne, a vöröshajú, csodálkozva kapták fel a fejüket.

– Na, mi van Hansi, ma nem dumálsz bele, talán már nem pikkelsz az öregedre?

– Mi az, kisfiú, már nem is utálsz az ősd? Biztos, már egy egész hónapja ugyanaz az anyukád! – röhögtek.

S hogy Hansi most nem ugrott fel szikrázó szemmel, káromkodva, s nem csapott közéjük, még jobban csodálkoztak. Csak annyit láttak, hogy a fiú a padon könyököl, és tenyerébe támasztva az állát, könnyes szemmel néz ki az ablakon.

Nem tudhatták, hogy Hansi most messze jár. Nem bőrdzsekit és luxuslakást, ezüstös kismotort lát, hanem ott jár, abban a szegényes kis országban, a Balaton partján. Két erős kar öleli át, látja a barna szempár kedves melegét, hallja a szelíd, biztos szavakat, érzi az ismerős apaillatot, és tudja, már tudja, hogy a fiatal lelkész tanítása nem is olyan szemét ötlet.

A híd • Kertész Angéla

Ahogy Feri belépett a lakásba, a levelet azonnal észrevette, mert az rendbontóan, hatalmasan és kihívóan a virágvázát támasztotta az asztalon. Ideges ujjakkal tépte fel a borítékot és megdöbbenve olvasta: Marina elment. Érezte, ahogy vasmarokkal hurokba húzza a szívét a félelem és fájdalom. Leült a kandalló elé, és kábultan nézett a szunnyadó tűzbe.

Marina...Évekkel ezelőtt ismerkedtek meg egy házibulin. Első pillantásra megszerette Marinát, aki akkor fejezte be a gimnáziumot és az egyetemre készült: nagy tehetséggel festett. Feri már az idő tájt jól keresett, és közel a város szívéhez működött első vegyeskereskedése.

A jól menő üzletemberek nagy jövőt jósoltak neki, hisz tehetsége és kiváló üzleti érzéke is biztosítani látszott a sikeres pályát. Szülei büszkéek voltak rá, és ő maga is nagyreményű terveket szőtt. Habár az országot feldúlta a nacionalizmus és az infláció, neki megvoltak a kapcsolatai, és nem riasztották a kockázatos lépések sem.

Marina pedig gyönyörű volt, tehetséges, kedves, és ami számított: viszonzta szerelmét. Amikor felvették az egyetemre, Feri felajánlotta neki, hogy költözzenek össze. Marina örömmel beleegyezett, hiszen az ő családi háttere igazán nem volt alkalmas az egyetemi évekhez: alkoholista apa, aki terrorizálja a családját.

Boldogságuk szinte háborítatlan volt. Egy ideig. Talán akkoriban kezdtek sűrűsödni a nehézségek, amikor Marina terhes maradt, és ő rábeszélte az abortuszra. Utána Marina néhány napig olyan fehér volt, mint a fal. Csak ült az ablaknál és cigarettát cigaretta után szívott. Feri nem merte magára hagyni. Ült mellette, fogta a kezét, és befelé folytak a könnyei. Érezte, közöttük óriási törés történt, és a gyermek, akit megöltek, mindig közöttük marad. A gyermek, kinek sírását Marina lidérces álmaiban számtalanszor hallotta. „Élni akart, és mi nem hagytuk!” – zokogta éjszakánként felriadva... és képein az életvidám színek megfakultak. Feri megrázta a fejét: az emlékek tovakodva vádolták őt. Felállt és csodálkozva vette észre, hogy le sem vetette kabátját. Zsebre gyűrte a levelet és kifordult a téli éjszakába. A hideg, éles levegő arcába vágott, de az emlékek, gondolatok forrón izzottak egész lényében. Most mit csináljon? Szereti Marinát. Akkor is szerette, amikor egyik LSD-mámorában majdnem megölte őt. „Neked a pénz az életed! Meg az üzlet! Pedig az élet ennél több!” – kiabálta Marina. Akkor már foglalkozott jogával, asztrológiával, és még ki tudja mivel. Kereste az élet értelmét, kereste önmagát. Egyre többször fordult elő, hogy amikor Feri késő éjjel hazaért munkájából vagy egy-egy üzleti útjáról, alig győzte kidobálni lakásukból a drogos, részeg társakat, és csak ámult, hogy Marina még mindig tud festeni. Pedig keze akkor már nagyon reszketett, és reszketett a félelemtől is. Lassan már nemcsak éjszakánként, hanem nappal is nyílt vízióban látta a szellem- és szörnyóriásokat, amelyek üldözték és kínozták őt. A gyönyörű Marina árnyéka lett önmagának. Néha órákat zokogott alkoholista édesapja miatt. Az elveszett otthon és családi béke utáni vágyat Feri ölelése, szerelme sem tudta lecsillapítani. Feri állt a hídnál és szeméből folytak a könnyek. Szerelme... Amikor Marina megrendezte az első drogpartit, már évek múltak el első találkozásuk óta. Marina már befejezte az egyetemet, túl voltak az első önálló kiállításán is... Hogy megőrült a hatalmas csokor rózsának, amelyet születésnapjára vett! Pedig akkor már pokol volt az életük, és minden kísérlet és próbálkozás, hogy rendbejöjjön, hiábavaló volt. Feri is el-elmaradozott otthonról, futó kalandokban kereste szíve nyugalma, s ez is csak újabb okot adott a veszekedésre. Jólmenő üzleteit ki tudta terjeszteni az ország különböző városaiba. Sikeres üzletember volt és boldogtalan. Marina nem volt a felesége, mert Marina szerint „a házasság ókori dolog, és csak gátolja a személyiség fejlődését”.

A víz csendesen folyt a híd alatt, apró hullámain megtörtek a város fényei. „Milyen jeges lehet most a víz” – gondolta Feri... Mint akkor, amikor Marina után ugrott. Egészen véletlenül nem autóval, hanem gyalog indult haza, és útja a vízpart mellett vezetett el. Hajnalodott és a derengésben látta, amint a hídról a vízbe ugrik egy alak. Ő gondolkodás nélkül utána. A jeges hullámoktól elakadt a lélegzete, és meglepődni sem volt ideje, a vízbeugrott alak Marina volt. Ez még januárban történt. Márciusban Marina kezdett megváltozni. Azt mondta, keresztyén összejövetelekre jár, ahol jól érzi magát. Hívta őt, de ő elhárította: „Na, mi van, azt akarod, hogy szentté avassanak?” – gúnyolódott Marinával. Marina kinyitotta a száját, majd becsukta, anélkül, hogy mondott volna valamit. Attól a naptól fogva Marina nem ivott, és rendszeresen olvasta a Bibliát. Festményein a színek és formák kezdtek megvilágosodni. Habár a drogos banda – ahogy Feri nevezte – nem jött többé, Marina nem tudott megválni a kábítószer-től. És Feri már nem is vágyott erre. Rendszeresen és sokat ivott. Undorodott az élettől, a sok pénztől. Csalódott a lányban, vádolta őt és önmagát is. Az

élete zsákutcába jutott, ezt nem tagadhatta. Nem talált megoldást rá, és feleletet a kérdésre: miért él? Ezért ivott, csavargott, volt, hogy napokig nem ment haza. Nem is olyan rég a régi Marinát találta otthon. Vagyis egy újat, akinek a tekintete tiszta volt, arcvonásai nyugodtak, és mintha a keze se reszketett volna. Örömmel szaladt eléje.

– Hazataláltam, megtaláltam Jézust! – majd beszélt, beszélt... A megváltásról, Jézusról, Isten Fiáról, aki meghalt a bűneinkért, mert Isten szereti az embereket. Marina ragyogott:

– Megszabadultam! Már nem kívánom a drogot! – és mámorosan olvasott a Bibliából: „Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek!” Kérte Ferit, hogy bocsásson meg neki, és fogadja el ő is Jézust. Egy ígét mutatott: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve és én megnyugvást adok nektek” – ezt Jézus mondta és mondja. De Feri elhárította. A lány láthatóan csalódott volt, de nem ment el. Kitakarította a lakást, főzött, mosott, bevásárolni járt és festett. A fiú nem merte beismerni magának: ez az új Marina felülmúlta a régit. Gondoskodó szeretete zavarba hozta, de még inkább az a Jézus, aki ilyen változást hozott az életébe, és aki – Marina szerint – őt is hívja.

Már napok óta nem járt otthon, és most csak ez a levél várta. A levél... „Szeretlek, de Jézust jobban szeretem, s ez az élet így nem élet... imádkozom érted... Jézus szeret téged... Marina.”

Marina elment, az ő gyönyörű, új Marinája. „Jó lenne hazamenni” – gondolta Feri. Haza... Az ő szülei már évekkel ezelőtt kitagadták a lány miatt. Később már nélküle sem kellett... Az élete kiterített kártyalapként az asztalon: áttekinthető és vesztesre áll. Ekkor egy gondolat villant át az agyán: Jézussal nincs mit veszítenem. Neked adok Jézus mindent, amit adhatok – a tönkrement életemet, a bűneimet. Kérlek, bocsáss meg, és fogadj be... – Ekkor egy szelíd hang szólt a szívében: Jöjj haza, gyermekem! – s ő leborult a hideg kőre és féktelenül zokogott. Nem tudta, meddig sírt, csak egy kéz érintésére riadt fel, de nem volt körülötte senki sem. Felállt és állt a hídnál, várta, hogy zsibadt tagjaiban helyreálljon a vérkeringés. Egy ideig még nézte az ébredező várost, majd elindult a hídról haza.

Bozorján, a fazekasmester • Márkus Krisztina

Este tizenegy óra volt. Bozorján, a fazekasmester mégegyszer ránézett a faliórára. Semmi kétség, tizenegy óra. Ez nem is lenne baj, hiszen mióta Isten elindította a világ kerekét, elindította az időt is. De a munka, az nem haladt semmire. Csüggedten nézett a keze alatt formálódó agyagedényre. Aztán az asztalon lévő másokra, amely már készen, kifestve, kiégetve feszített. Alakja első pillantásra az előbbit formázta. De másodikra! Akkor már Bozorján mester elbizonytalanodott: mintha karcsúbb lenne a nyaka vagy a pereme íve más... Amikor a fazekas a huszonkettedik pillantáshoz ért, megelégette a dolgot. Nagyot csapott öklével, és összenyomta legfrissebb teremtményét. No, nem azért, mert csúfocska volt, szó sincs róla. Szerinte nagyon is szép volt. Bozorján azért haragudott meg rá ennyire, mert nem volt szakasztott olyan, mint ami az asztalon állt. Méghozzá peckesen, csillogva, villogva. Mi több, kacsintott is ott, ahol a leveleket Bozorján mester festette rá. Azaz, hogy azt még ifjúkorában. Kigondolta, milyen minta illene rá a legjobban, s gondosan kifestette. Aztán míg száradt, egyre csak nézegette. Majd pedig izgatottan várta, jól sikerül-e az égetés. Mert a forróság közepette megfolyhat ám a máz, az edények fala is megrepedhet, s így az egyik köcsög kárt tehet a másikban...

De Bozorján már ifjúkorában is alapos és figyelmes volt, s az égetés pompásan sikerült. Úgy eladta minden darabját, mint a pinyt. Ettől a formástól, kacsintóستól nehezen vált meg ugyan, de szép summát kapott érte, és egycsapásra híres fazekas lett belőle. Messze földön beszéltek, milyen pontos a keze, még az összetörtet is úgy tudja újra korongozni, hogy szakasztott mása lesz az eredetinek. Azt is mondogatták, hogy olyan mintákat pingál az edényekre, hogy azok olykor-olykor meg is szólalnak. Ez utóbbit azért Bozorján mester sohsem állította, de büszke

volt magára, annyi szent.

Ma reggel is kitette ezt az emlékezetes darabot az asztalra, hogy a belépő rögtön megpillantsa, aztán nekilátott a kiszáradt edények festésének.

– Ej, de csinos! – füttyentett Toportyán, a varga, amikor belépett a műhelybe – Most csináltad?

– Még siheder koromban – dörmögte Bozorján –, de most sem hoz szégyent rám, ami azt illeti...

– És ez a minta... – forgatta a varga a kezében – szinte megszólal.

– Szokták mondani – emelte fel a tekintetét a fazekas –, de rakd el, mert amilyen izgága vagy, még leejted.

– És ha eltörik? – nevetett Toportyán, s labdázni kezdett a köcsöggel – Újra gyártod, hogy senki sem veszi észre.

– Te! – vont a össze a szemöldökét Bozorján – Ne csinálj külön munkát nekem! Úgyis azzal bíztak meg, hogy készítek erről másolatot.

– Ugyan minek? – Csodálkozott a varga, és letette a köcsögöt az asztalra. – Csinálj mást, szebbet!

Bozorján megnyugodva visszafordult a festéshez.

– A kovács rendelte, valami meglepetés-féle lesz.

– Akinek a fia most nősül?

– Az, az. Jegyeskorukból őrzik ezt a köcsögöt a feleségével. Emlékszel az első vásárra, amikor együtt árultunk? Akkor vette tőlem, mert az asszonynak megtetszett. Bizony, minden pénzét odaadta érte.

– Méghogy emlékszem-e? – mosolygott a varga, s a szarkalábak táncra perdültek a szeme körül – Micsoda nap volt! Mindent eladtunk! Különösen körülötted tolongtak sokan. Attól a naptól fogva nem ugrattak többé, hogy Bojtika meg Bojtorján! Mester lettél! Bozorján mester!

– De te se voltál többé Topoltyú meg Kopoltyú és Töpörtyű! – nevetett a fazekas, és jól hátbaveregették egymást.

– Hát igen, most már házhoz jönnek a megrendelések... s itt van ez a kovács is... Szívből jövő ajándékot akar adni a fiataloknak...

– Igen, igen – dörmögte a bajusza alatt Bozorján, és egy darabig szó nélkül nézegették az edényt. A köcsög biztosan sokmindenről tudott volna mesélni, de nem szólt semmit.

– Akkor én nem is zavarlak tovább – szólalt meg végül Toportyán. A hétvégén lesz a lakodalom, a másolatnak száradnia is kell, és itt van az égetés is.

– Nincs sok időm, az igaz, de a kisujjamban van az egész. Úgyhogy még előtte befejezem ezt a festést, hogy ezzel is haladjak.

– Te tudod – vont a vállát Toportyán –, akkor jó munkát! – s az ajtónál termett – este még lehet, hogy benézek!

—

Hát ez történt reggel. Most pedig, tizenegy óra tájban, míg Bozorján újra összegyúrta az agyagot, ezt gondolta magában: „Ma este már nem jön Toportyán.” De az igazat megvallva, nem is bánta. Zavarban lett volna, ha a varga körülnéz a műhelyben, s látja, mennyit végzett azóta. A kipingált köcsögök ott sorakoztak szépen, de túl sok idő ment el velük. Már lámpát kellett gyújtani, mire a korongozásnak nekilátott. Az első nem sikerült rosszul, de volt egy kis hibája. Összegyúrta.

A második teljesen jónak tűnt, le is vette a korongról. Rendet tett a műhelyben, s mielőtt eloltotta volna a lámpát, újra egymás mellé tette a hasonmásokat. Akkor az a gyanúja támadt, hogy száradáskor túl kicsire fog összezsugorodni az új példány. s végül nem lesz pont akkora, mint az eredeti.

Visszaült a koronghoz. Elrontotta, összegyúrta. Elrontotta, összegyúrta.

Azóta így ment. Éjfél ütött az óra. „Ez így nem mehet tovább!” – gondolta magában. „Egyre

fáradtabb vagyok, s ha nem csinálom meg most, nem lesz kész később sem. Ki kell szellőztetnem magam.”

Felkelt a korong mellől, és kisétált a műhelyből. Tiszta nyári éjszaka volt. Mindenki aludt, csak a tücskök ciripeltek. Bozorján mester kinyújtózta a tagjait, és nézegette a csillagokat. „Istenem, neked se kerülhetett kis munkádba, míg ennyi csillagot megteremtettél, de legalább nem egyformákat kellett csinálnod.” Álmos tekintete egyik csillagról a másikra tévedt.

„...azért szépek...” Beballagott a műhelybe. „Igaza van a vargának, nem gyúrom össze azt sem, ami nem pontosan olyan, mint amilyen nekem kell. Kár értük.”

Határozott mozdulatokkal újra munkához látott. Eldöntötte, hogy semmiképpen nem lesz ideges, mert akkor könnyebben hibázik.

Négy óra lehetett, mikor Kamilla, a macska megjelent az ajtóban. Éjszakai vadászat közben vette észre, hogy Bozorján mester még mindig dolgozik. Besompolygott, hátha kap valamit enni, mert az egerészet nem sikerült túl jól.

A mestert ott találta az asztalnál több tucat frissen korongozott köcsög társaságában, meglehetősen elcsigázva. Kamilla odadörgölözött a lábához. Bozorján leült a kisszékre, és az ölébe vette.

– Rossz rájuk nézni, igaz? – sóhajtott.

Kamillát elsősorban az szomorította el, hogy a köcsögökben nincs tej vagy efféle, de azért együttérzésből dorombolni kezdett.

– Pedig muszáj egyet kiválasztanom – folytatta Bozorján –, ami az ajándék lesz. A kovács beszédet mond majd, elmeséli az eredeti köcsög történetét, s olyan boldogságot kíván az ifjú párnak, mint amilyen boldogok ők a feleségével. Aztán a vendégek kézzől kézre adják a köcsögöket, s mondogatják, hogy „ez a Bozorján mester munkája ám!” Dicsérik, dicsérgetik, egészen addig... egészen addig – a fazekas itt megakadt egy pillanatra – egészen addig, míg egy szemfüles vendég nem kezdi el jobban megvizsgálni. „Igen, igen, csak mintha a fülénél egy kicsit másmilyen lenne...”

Bozorján mester szíve egy pillanatra megszűnt dobogni.

– Nem! – kiáltott fel elfehéredve.

Kamilla úgy megijedt, hogy kiugrott az öléből.

– Akármire nem adom a nevem!

Kétségbeesetten felállt, s a keze ügyében lévő formázófával vagdosni kezdte azokat az edényeket, amelyek a legjobban eltértek az eredetitől.

– Ehhez sem, és ehhez sem! – csapkodott indulatosan, s vágni kezdte azokat is, amelyeknek csak hajszálnyi hibájuk volt. Rengett a hosszú asztal, és a túloldalon egy kész edény felbillent, s elindult. Gurultában meglökött egy másikat, az egy harmadikat, a harmadik meg egy negyediket, akkor már, jaj, jaj, Bozorján hiába kapott utánuk, azt a peckeset, díszeset, fényeset nem menthette meg. Az egész nagy csörrenéssel elterült a földön.

Kamillával csak nézték egy darabig a cseréphalmot meredten, s egyikük sem mert megmozdulni. Kamillának túl rossz emlékei kötődtek az efféle balesetekhez, és Bozorján, szegény Bozorján! Most állt csak meg a szívverése igazán! Leroskadt a székre.

– Hogy én milyen ostoba voltam! Azt hittem, nincs a világon olyan edény, amit ne tudnék elkészíteni, pedig ahhoz is bolond vagyok, hogyan kell egy meglevőre vigyázni. Szemében megjelentek az első könnyek, és fáradtan, nekikeseredve leborult az asztalra.

—
– Bozorján! Ébresztő! Bozikám! Lassan dél lesz!

– Bozorján mester arra ébredt, hogy valaki a vállánál fogva rázogatója. Kinyitotta a szemét. Ott találta magát a műhelyben, agyagos kötényben az asztalra borulva. Toportyán varga, a kovács, a fia és egy fiatal lány állt körülötte.

– Öreg barátom, itt aludtál az éjjel? – csodálkozott Toportyán.

– Itt, itt – dörmögte Bozorján, és szeme sarkával az asztal mellé sandított. Bizony ott volt a

törött cserépkupac.

Gyorsan felállt, és odatette a kisszéket, hogy eltakarja.

– Milyen szép tál! – szólalt meg a leányzó, és odalépett a polchoz. – Ilyet még sose láttam. A kedvenc színeim! ... S ezek a virágok! Pont olyanok, mint amilyenek a menyasszonyi ruhámon lesznek.

– Eladó, mester úr? – kérdezte a fiú.

– Hát... vakarta a fejét zavartan Bozorján.

– Ne haragudjon ránk, Bozorján mester, hogy így megzavartuk! – Mentegetőzött a kovács – még nem is köszöntünk. Ez itt a fiam a kis leendő menyemmel. Tudja, kitudódott a meglepetésem, aztán ezek a fiatalok olyan türelmetlenek, nyúzták a fülem, hogy nézzük meg, mi szépet alkot itt a műhelyben. A kapuban futottunk össze Toportyánnal. Vele jöttünk be, de a házban nem találtuk.

Bozorján csak állt, és váltig azon gondolkozott, mit mondjon a kovácsnak. A törött cserépkupac ott volt a kis szék mögött, s csak idő kérdése, és kiderül minden. Vakarta a fejét, egyik lábáról a másikra állt, s csak hebegett-habogott.

– Hogy... hogy én, hogy ha... haragszom-e? Hát dehogy, miért haragudnék, elvégre, miért is haragudnék... szóval... az igazat megvallva, hogy is mondjam... szóval... – végül vett egy mély levegőt és kimondta – valójában nekem kell bocsánatot kérnem.

Vége kimondta. Megkönnyebbülve leült a székre, és segélykérően nézett a kovácsra.

– Bocsánatot? Miért?

„Na, Bozorján, most jön csak a neheze!” – gondolta Kamilla a sarokban, aki eddig csendesen figyelte az eseményeket.

S valóban, izzadt is Bozorján mester, vakarta a fejét, hogy is mondja, végül beszéd helyett felállt, és félretette a széket, hogy a vendégei is lássák a cseréphalmot.

– Csak nem a macska járt erre? – kérdezte a lány.

Kamilla ijedten nézett Bozorján mesterre. Hiszen nem ő volt! Csak nem akarja gazdája mindezt az ő nyakába varni?!

– Nem a macska volt – hajtotta le fejét Bozorján –, hanem én – és majd elsüllyedt szégyenében. Lehajolt, beletúrt a cserepek közé, s amikor meglátta az ismerős levlélmintát, kiemelte a többi közül. És láss csodát! Az edény ott volt a kezében egyetlen darabban! Egészen! Csak az aljáról pattant le egy kicsit a máz.

– Dehát nincs is nagy baja, előfordul az ilyesmi az emberrel – mosolygott a kovács, s kivette Bozorján kezéből a köcsögöt.

– Az asszony se fog haragudni ilyen kicsinységért. Haza is viszem inkább, hagyja ezt a másolást. Úgy látom, ennek a leányzónak inkább az a tál tetszik. Legyen az az övé, a fiam majd megveszi neki. Elvégre én is a menyasszonyomnak vettem hajdanán. Nem baj, Bozorján mester? Jó lesz így?

Bozorján mester nem tudott egy mukkot se kinyögni, csak mindenre nagyokat bólintott. Földbe gyökerezett lábakkal, kerekre nyílt szemekkel állt a műhely közepén még akkor is, mikor a fiatalok a kováccsal elmentek.

– Téged meg mi lelt, komám? – szólt aggódva Toportyán. Mintha villám csapott volna beléd. Bozorján ránézett, aztán a cseréphalomra. Sójajtott egy nagyot, s kezébe vette a seprűt.

– Kivágták a nyelvedet? – csodálkozott a varga. – Mi lelt tegnap óta? Rémesen nézel ki.

– Nem leszek fazekas többé – mondta halkán, s kezdte összesöpörni a cserepeket.

– Micsoda?!

– Nem engedelmeskednek az ujjaim. Nem tudtam volna megcsinálni ezt a másolatot.

– Bolondokat beszélsz! Hisz itt van egy tucat az asztalon, ami kiköpött mása annak, amit a kovács elvitt. S látom, több is lenne, ha nem agyabugyálod el őket.

Bozorján csendesen sepregetett tovább.

– Igen, nagyon dühös voltam... Nézd csak meg, egyik sem tökéletes – elindult kifelé a

szemetes lapáttal. – Nézd csak meg jobban! ... De most már mindegy...
Toportyán csak nézte a barátját, amint elballag, aztán meg a köcsögöket nézte. Amíg Bozorján takarított, a varga csak gondolkozott és gondolkozott.
– Te, öregcsont, kérdezhetek valamit? – szólalt meg végül.
– Kérdezz, ha akarsz...
– Te azt hiszed, hogy amit régen csináltál, az hajszálnyira pontos volt?
Bozorján megvonta a vállát:
– Akkor még úgy gondoltam... De most már tudom, nem voltam igazi mester akkor sem...
– Toportyán szeme felcsillant.
– Hisz éppen ez az! – kiáltotta. Most lehetsz csak igazán jó!
A szarkalábak újra táncolni kezdtek a szeme körül. – Te kinőtted a büszkeségedet! Kinőtted!!!
– Mit beszélsz itt össze-vissza? – vont a össze a szemöldökét Bozorján. Te örülsz annak, hogy elvesztettem a büszkeségemet? Szép kis barát vagy, mondhatom...
– Méghogy örülsz-e? – lelkendezett Toportyán és ugrabugrálni kezdett Bozorján körül. – Kinőtted a büszkeségedet! Nem érted? Mit húzod fel az orrod? Mit sajnálsz magad? Mire kellett neked a büszkeséged? Hogy azt hidd, amit megcsinálsz, az mindig tökéletes? Vagy hogy azt gondold, hogy mindennel öt perc alatt végzel, s aztán még hajnalig sem leszel kész? A varga egészen kipirult, s hogy Bozorján jobban megértse, levett egy cserépszilánkot a lapátról.
– Az orrodnál fogva vezetett, s elrontotta, amit a keziddel, a szemeddel és a szíveddel megcsináltál!
A fazekas kivette a cserepet a kezéből. Aztán a polcon sorakozó edényekre nézett. Az arcán lassan kisimultak a vonások.
– Igazad van! – most már mosolyogva magasra emelte a lapátot.
– Minek nekem ez a fránya büszkeség? Hiszen most tettem ki a szűrét ezen a szemétlapáton! Nevetve belekarolt Toportyánba, és örömeiben pörögni kezdtek.
Kamilla a vizesvödör mellől csodálkozva figyelte az eseményeket. Talán a gazdája örömében meg is felejtkezett volna a reggeli tejről, ha Toportyánnal együtt nem fogy ki a szufla mindkettőjükéből, s nem ülnek le végül, hogy kiszuszogják magukat. Ekkor Kamilla rögtön Bozorján mester lábainál termett.
– Tényleg, a macskáról meg is feledkeztem – csapott a homlokára Bozorján.
– Add csak ide azt a tálat! A konyhában öntünk egy kis tejet neki.
Hármasban átballagtak a konyhába, s mivel dél felé járt az idő, a macskáéval együtt a saját éhségüket is csillapították.
– Azért van itt még egy edény, amin lehetne javítani – mondta ebéd után Bozorján.
– Na, és melyik a sok közül?
– Egy borostás, őszülőforma, itt előtted.
– Úgy ám – mosolygott Toportyán – s még jó, hogy mestere türelmesebben bánik velem, mint ahogy te tetted a teremtményeiddel.
Ezzel mindhárman egyetértettek.

MEGEMLEKEZÉS

Megemlékezés • *Fábián Attila*

1997. május 2-án reggel – megdöbbentő módon – Isten elszólította közülünk Tulipán Miklós lelkipásztor testvérünket. Egy minden tekintetben aktív, szolgáló élet fejeződött be itt a földön úgy, hogy még nagyon sok munka vár ránk, akik itt maradtunk.
Az esemény váratlan és nagyon fájdalmas. Mégis tovább kell mennünk és folytatni

szolgálatunkat azzal a felelősséggel, hogy Isten bármelyik pillanatban magához szólíthat bennünket.

Tulipán Miklós testvérünk életének 55. évében kapta ezt a hívó szót.

Együttérző szeretettel állunk kedves felesége mellé, aki 32 éven át volt mindenben megértő és támogató, hűséges társa. Házasságukat Isten 12 gyermekkel és 10 unokával áldotta meg. Fiai közül Ferenc, már mint képzett lelkész léphetett két évvel ezelőtt lelkipásztori szolgálatba. Attila pedig néhány hete adta be felvételi kérelmét a bibliai főiskolánk nappali tagozatára. Miklós testvérünk fiatalon lépett az Úr szolgálatába. Harminc éven át volt az Evangéliumi Pünkösdi Közösség aktív lelkipásztora. Szolgálatát Újkenézben kezdte, ahol hamar életre kelt és gyorsan növekedésnek indult a kis gyülekezet. Innen egy rövid időre Debrecenbe költözött egyre szaporodó családjával. Debrecenből Miskolcra hívta a gyülekezeti szolgálat. Itt az építkezés befejezéséhez segítette a gyülekezetet, ehhez kőműves szakértelme is hozzájárult. 1983-ban a hajdúhadházi gyülekezet hívta meg pásztorának, így népes családjával ismét költözött. A hajdúhadházi szolgálat mellett csakhamar megszületett a Debrecen belvárosi gyülekezet is. Mindkét gyülekezet hamarosan növekedésnek indult. Az imaház bővítésre szorult úgy Hajdúhadházán, mint Debrecenben.

Miklós testvérünk újból építkezett. Az imaházak csakhamar megteltek emberekkel.

Hajdúhadházán ismét szűk lett a hely. 1995 őszén egy teljesen új, impozáns imaház építését kezdték meg.

Időközben Földesen is újraéledt a pünkösdi misszió. Családok tértek meg és csakhamar új gyülekezet született. Ők is épületrészt vásároltak, és imatermet újíttak fel.

Mindhárom gyülekezet pásztorolását Tulipán Miklós testvérünk látta el.

Szolgálatára kiterjedt nemcsak a helyi három gyülekezetre, hanem mint az Országos Presbitérium tagjának, szinte az egész tiszántúli területre, Kisvárdától Méhkeréig.

Szívén viselte az erdélyi magyar gyülekezetek sorsát is. Gyakran megfordult közöttük.

Tisztelettel emlékezünk meg arról az úttörő munkáról, melyet az irodalom terén indított el.

Igen sok időt és energiát igénylő lelkipásztori szolgálat mellett két könyvet is írt és adott ki.

„A halottak reménysége a feltámadás” című könyve 1992-ben jelent meg, majd 1994-ben ezt követte „A világosság és a sötétség angyalai” címmel írt munkája.

Mindezek mellett vállalta a Hitünk énekei című énekeskönyvünk utánnyomtatását és terjesztését. Most ez a tevékenység-sorozat megszakadt. Mennyei Atyánk azt mondta Miklós testvérünknek, hogy *elég*.

Ő elment, mi itt maradtunk, s a szolgálat folytatása ránk vár.

Szolgáljon mindannyiunk számára biztatásul az Ige:

„Ezért szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban” 1Kor 15,58.

In memoriam Tulipán Miklós (1942–1997) • Kurdi János

%Iff. Kurdi János testvér tartalmas megemlékezést küldött lapunknak. Ebből közlünk néhány részletet, igyekezve elkerülni a fenti írásban is szereplő életrajzi adatok ismétlését.

Életútja 1942-ben indult a borsodi Karosból, pünkösdi hívő családból. Édesapja Petneházán volt igehirdető, hitéért bántalmazást is szenvedett. Fiát már kisgyermekkorától kezdve a tiszta hit ismeretére és megélésére nevelte. Ennek gyümölcse a bibliai normák szerinti családi élet tisztelete, amelyről nemcsak beszélt, tanított, hanem meg is valósította.

1964-ben Lakatos Zsófiával kötött házasságát a gondviselő Isten hat fiúval és hat lánnyal áldotta meg, akik hitben élnek.

„...Hitéért édesapja nyomában járva ő is üldöztetést szenvedett.”

„...Az emberi erőt tekintve, szinte hihetetlen, hogy a nagy család, a szerteágazó lelkipásztori szolgálat mellett volt energiája felsőfokon tovább képezni magát. – Mindehhez Ura adott neki

erőt, akihez töretlenül mindhalálig hú maradt...”

„A hatalmas terhet hordozó szív hirtelen megszűnt dobogni. A hú szolgát Ura hazahívta. Az úr, amit hátrahagyott, s a csend, amit hiánya okoz, fájdalmasan pótolhatatlannak tűnik. Hisszük azonban, mint ahogy ő is vallotta, hogy a *munka* az aratás Urának kezében van, s az Ő üdvösségtervébe illetetten semmi sem történhet velünk tudta nélkül. Amit most még megérteni nem tudunk, abban átsegít kegyelmes vigasztalása, s az élő reménység, hogy a megkezdett munka félbe nem marad.”

{k1997318}

Elköltözött közülünk • ifj. Kurdi János

1997. május 8-án nagy részvét mellett került sor – a tragikus hirtelenséggel, 55 éves korában elhunyt – Tulipán Miklós lelkipásztor testvérünk temetésére. A több mint ezer főnyi gyászoló gyülekezet előtt a vigasztalás ígét Kecser István lelkipásztor testvér hirdette a Fil 1,21 („Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!”), valamint a Róm 14,7–8 („Mert közülünk senki sem él önmagának és senki sem hal önmagának; mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk”) alapján. Tulipán Miklós testvér életútjáról Fábíán Attila, közösségünk elnöke emlékezett meg. A jelenlévők előtt Béres László Hajdúhadház város polgármestere nagy tisztelettel szólt az elhunyt lelkipásztorról, úgy is, mint a városban köztiszteletben álló személyiségről, aki nemcsak a gyülekezetben, hanem annak falain kívül is jelentős munkát végzett. Az igehirdetés és a megemlékezések között Chernel András lelkipásztor testvér énekszolgálatával enyhítette a gyász fájalmát. A sírkertben Makovei János lelkész testvér a 90. zsoltár 12. versével („Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!”) irányította a jelenlévők figyelmét Isten Igéjére. A hajdúhadházi fiatalok meghitt lelki éneklése segített abban, hogy felemeljük tekintetünket a hantokról, és megláthassuk a szomorúan gomolygó felhők közül felesillanó napsugarakat.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Könyvajánlat

Új könyv! A Híd Misszió gondozásában megjelent Charles Grandison Finney *Győzedelmes imádkozás* c. könyve.

C. G. Finney (1792–1875) megtérése után Amerika egyik legnagyobb evangélistájaként vált ismertté. Szolgálatát által több mint fél millió ember tért meg, bár sem hangerősítő, sem tömegkommunikációs eszközök nem álltak rendelkezésére. „Finney vezette ki Amerikát a tizenharmadik századból” – mondta róla Perry Miller, a Harvard Egyetem professzora. Legismertebb teológiai művei a *Megújulási előadások* és a *Szisztematikus teológia*.

A könyv 100,- forintos egységáron kapható a CLC 1074 Budapest, Hársfa u. 19. sz. alatti boltjában, valamint nagyobb tételben a Híd Misszió címén: 1161 Budapest, Mária u. 31.

MÉG KAPHATÓ *Gulyás István* testvér *MÚLT, JELEN, JÖVŐ* című könyve a régi, igen kedvező áron, 350 Ft-ért.

Ajánljuk mindenkinek ezt a nagyon jó könyvet!

Beszerezhető: az EPK Országos Központja címén Makovei Jánosnál vagy a 4251 Hajdúsámson, Toldi u. 20. szám alatt Balogh István lelkipásztornál.

Gyülekezeteink figyelmébe ajánljuk, hogy a *Hitünk énekei* kottás énekeskönyv még kapható az Országos Titkárságon. Minden ének (618 db) kottája sorrendben benne van. Ezt a szerkesztők – Lázár István, Bernhardt Gyula – száz szép régi ének kottájával bővítették. Nagy segítséget jelenthet az énekkari, zenekari szolgálatban és az istentiszteleti alkalmakon is.
Ára: 2000 Ft.

Köszönetnyilvánítás • A gyászoló család

Ezúton köszönjük meg hittestvéreinknek országhatárunkon belül és kívül, valamint közösségünk vezetőinek és lelkipásztorainak, hogy *Tulipán Miklós* lelkipásztor temetésén megjelentek, sírjára koszorút, virágot helyeztek.
Szívből megköszönjük az együttérzést kifejező táviratokat, leveleket, valamint a segítő támogatásokat.

Eurázsiai bibliaiskolák konferenciája

1997. március 19–22 között a budapesti Platánus Hotelben az Eurázsiai Oktatási Iroda szervezésében pütkösi bibliaiskolák tartottak konferenciát.

A háromnapos rendezvényen a 100.000 hallgatót képviselő bibliaiskolai küldöttek előadásokat hallhattak a főiskolai élet minden területéről. A konferencia fő célja volt: létrehozni egy olyan akkreditációs szervezetet, amely szabályzatban rögzített alapelvek és minőségi feltételek alapján megvizsgál minden tagintézményt és ennek megfelelően hitelesnek ismeri el vagy sem. Így próbálja biztosítani napjaink szellemi és intellektuális kihívásaihoz az utánpótlás megfelelő felkészültségét.

A legnagyobb hallgatói létszámmal rendelkező felekezet képviselői március 22-én létrehozták (az Eurasia Theological Association-t) Eurázsiai Teológiai Szövetséget, melynek Közösségünk Bibliai Főiskolája is alapító tagja lett.

Rövid hírek

– Pécelen, a Kármel gyülekezet bemelegítő medencéjében, a szilveszteri bemelegítés után pütkösd első napján ismét fehérruhásokért mozdult meg a víz. Négyen tettek bizonyosságot arról, hogy bűnbocsánatot nyertek, és Jézus példáját akarják követni. A bemelegítés szolgálatát D. Nagy Tamás lelkipásztor végezte.

– Egyedülálló családi jellegű találkozó volt május 24-én és 25-én a tóalmási Élet Szava táborban. A Békésről származó Durkó család istentisztelettel egybekötött, úgynevezett Durkó-találkozót szervezett, melyre a 280 leszármazottból több mint kétszázan jöttek el. A család 2×2 méteres családfára fért rá. Kezdeményezésüket más családok számára is ajánlják.

Ezt látni kell!

Lehet új módon is hirdetni az evangéliumot! A Bibliai Főiskola hallgatói *Kereslek Téged!* címmel musicalt mutatnak be 1997. jún. 20-án a várpalotai sátorban. Fülbemászó dallamok, koreográfia!

Alkotó: Soltész Rita

Előadók: Kiss Attila, Hettig Hajnalka

Zenei közreműködők: Jakubovich Gábor és Lettner Gábor

Szerepelnek még: Kiss László, Kovács Zsolt, technikusok, statiszták.

Ezt látni kell!

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Hegedűs Ildikó, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Dan Daniels – fotó: Makovei Róbert

Fotók: Bernhardt Gyula, Makovei R.

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábíán Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 840 Ft
ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva. Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1997307}

VÍZSZINTES: 1. EGY BIBLIAI IDÉZET KEZDETE. 16. „Paráznaság, bor és must elveszi az ...!” (Hós). **17.** „Hosszú étellel ... meg őt, és megmutatom néki az én szabadításomat” (Zsolt). **18.** Boltív ékalakú záróköve. **19.** Vendégmarasztaló. **20.** „... az Urat keresik, semmi jót sem nélkülöznek” (Zsolt). **21.** Törlőgumi. **23.** Hangtalanul tusol! **24.** A berkélium vegyjele. **25.** Kocka, latinul. **26.** Szolmizációs hang. **27.** Zsoltár. **29.** Latin kettős betű. **30.** Vörösarna, maró hatású kémiai elem. **31.** Jézus öse, Naggai atyja (Lk). **33.** A villanykörte sorsa. **35.** Folyton panaszkodik. **37.** Helység, melynek lakói a tírusiakkal kereskedtek (Ez). **39.** „Van oly út, mely igaz az ember ... előtt” (Péld). **41.** ... Aba, Izrael külügyminisztere volt 1966–74-ig. **42.** Júdeai város, melynek közelében győzte le Dávid Góliátot (1Sám). **43.** Mely személyt? **45.** Láncfonalat kemény tartást adó folyadékkal bevon. **46.** A kén és a ruténium vegyjele. **47.** „Az Úr az én kösziklám, ... és szabadítóm” (Zsolt). **48.** A Hóreus Széir fia (1Móz). **50.** A magnetofon része! **51.** Ércműves, aki sok bajt okozott Pál apostolnak (2Tim). **53.** Abel-..., e városig úzte Jefte az ammonitákat (Bír). **56.** Verni kezd! **57.** A dézsában van! **58.** „És az Isten ... minden könnyet az ő szemeikről” (Jel). **61.** Roboám adószedője volt, akit megkövezett a nép (1Kir). **63.** Toldalék, visszafele. **65.** Nákhor fia (Lk). **66.** „Az Urat, a te Istenedet ..., és csak néki szolgálj” (Mt). **69.** Olasz és litván autójel. **70.** Valamely folyamat egy szakasza. **72.** Hölgyek. **73.** „Ne ... kezét a gonosszal, hogy hamis tanú ne légy” (2Móz). **74.** „És teszem minden hegyemet ..., és ösvényeim magasak lesznek” (Ézs). **75.** „Az Úr, ő az, aki előtted megy, ő lesz te veled; el nem ... tőled” (5Móz). **77.** „Mert a seregek Urának napja eljő minden ... és magas ellen” (Ézs). **79.** Szobában elkülönülő, ágy elhelyezésére szolgáló ablaktalan fülke. **80.** Izráel bírása volt (Bír). **82.** „És az Isten adott bölcsességet Salamonnak és igen nagy értelmet és ... szívet” (1Kir). **83.** Dráva parti község Szlovéniában. **84.** Betű kiejtve. **86.** „Vessed az ... a te terhedet” (Zsolt). **88.** „... félj Sionnak leánya” (Jn). **89.** Különös. **90.** „... a zsidóknak ama Királya (Lk). **91.** Visszaülő! **93.** Kupac. **95.** Írország gaél neve. **96.** Nagyon régi. **97.** „Meg ne ... a kegyelemnek benned való ajándékát” (1Tim). **99.** Béléssel ellátja. **101.** Újságban olvasható.

FÜGGŐLEGES: 2. Terménytároló eszköz. 3. Réz betűi keverve. 4. Mintadarab! 5. Benjámin nemzetségének jutott város (Józs). 6. Idegsejtek támasztószövege. 7. A. É. K. 8. Logaritmus rövidítve. 9. Amrám leánya (1Krán). 10. Folyékony súrolószer. 11. Íz visszafelé. 12. Arcfesték. 13. Kiejtett betű. 14. Az egyik hónap röviden. 15. A ma használt mértékegységrendszer (SI) elődje. 16. A BIBLIAI IDÉZET VÉGE. 20. „Mert a ki meghalt, felszabadult a bűn ...” (Róm). 22. Régi portugál és brazil pénzegység. 25. Disán fia a hóreusok nemzetségéből (1Móz). 26. A gabona őrlésére használják. 28. Manuális. 30. Barna németül. 31. Méfibóset fia (1Sám). 32. „Aki velem nem ..., tékozol (Lk). 34. Súlymérték, húsz siklusnak felelt meg (2Móz). 36. „Néztünk reá, de nem vala ... kívánatos” (Ézs). 37. ...-Asán, simeoni lévitaváros (1Sám). 38. Jákób és Lea leánya (1Móz). 40. „És eljő Sionnak a ..., és azoknak, a kik Jákóbban megtérnek hamisságokból” (Ézs). 42. Helység, amely közelében öntette Salamon a rézedényeket (1Kir). 44. „Serkenj föl, aki aluszol és ... fel a halálból” (Ef). 47. Az elektromos feszültség mértékegysége. 49. „Asszony, ... el nékem, hogy eljő az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát” (Jn). 52. „... új eget és új földet várunk” (2Pét). 54. Énekes lévita Dávid király idejében (1Krán). 55. Sürgetés. 59. „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy ... dicsőséget szerez nekünk” (2Kor). 60. Káleb leszármazottja (1Krán). 62. Szórványos. 64. Ragpár. 67. „Mikor a bűn miatt büntetéssel fenýítesz valakit, elemészted, mint ... az ő szépségét” (Zsolt). 68. Fekvőhely. 71. Hadárnak, Edom királyának fővárosa (1Móz). 74. Férfi Áser törzséből (1Krán). 76. Dirr-... 78. „Igen szép, ékes korona a ...” (Péld). 79. Bern folyója. 81. ...-átjáró, tengerszoros az Antarktisz és a Tűzföld között. 83. Élelmezési altiszt (régiesen). 85. „Akié a Fiú, azé az ...” (1Jn). 87. Jézus Krisztus őse (Mt). 89. Mozgóképek. 90. Ilyen tétel is van. 92. Vágj! 94. Babel határok nélkül! 95. Azonos betűk. 96. Össze-vissza idő! 98. Zenei hang. 100. A természetes alapú logaritmus jelölése. 101. Kína autójele.

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1997309}

VÍZSZINTES: 1. „Minden időben ..., aki igaz barát” (Péld 17). 5. „Én vagyok Dávidnak ama gyökere és ...” (Jel 22). 6. Midián fia (1Móz 25). 7. Láamekh felesége (1Móz 4). 9. „Isten ... kövekből is támaszthat fiaikat Ábrahámnak” (Mt 3). 10. „A tövis helyén cziprus nevedik, és bogács helyett ... nevedik” (Ézs 55).

FÜGGŐLEGES: 1. A Khivveus Khámor fia (1Móz 34). 2. Jonathán leszármazottja (1Krán 8). 3. „Üldözd haragodban, és veszed el őket az Úr ... alól” (JSir 3). 4. „A keleti széllel összezúzd ... hajóit” (Zsolt 48). 6. Város Júda területén, Edom határa közelében (Józs 15). 8. Salamon szolgája, akinek fiai visszatértek a fogságból (Ezsd 2).

Levelezés • Nagy Kornél

Ecsédről a következő levelet kaptam: „A megfejtés mellett az igeverset azért szoktam megírni, mert hátha üzenet van benne annak, akinek a kezébe kerül a postán.” Örülök ennek, mert én is abban a reményben választom ki a fősort, hogy az nem csak nekem, hanem másoknak is üzenetet tartalmaz.

Kaptam egy megfejtést név és cím nélkül. Ezesetben ugyan sikerült megtalálnom a feladót, de arra kérek mindenkit szeretettel, hogy a nevet és címet feltétlenül közöljétek.

Kedves Rejtvényfejtők!

Mindenekelőtt szeretném megköszönni, hogy nagyon pontosan és a kérésnek megfelelően címezve küldtétek a megfejtéseket. Ennek következtében az adatok feldolgozása folyamatosan történhetett, így lényegesen átláthatóbbá és könnyebbé váltak ezzel kapcsolatos

feladataim.

Az oldal tetején „Megérkezett a fődíj” címmel bemutatjuk az ötfordulós pályázat fődíját. A fődíjról eddig azért nem esett szó, mert amíg nem tisztázódott, hogy honnan, milyen módon tudjuk beszerezni a meghirdetett készüléket, addig nem volt időszerű ezzel foglalkozni.

Köszönetet mondunk **Mundrucz Tamás**nak, akinek jóvoltából jutottunk hozzá a hordozható rádiósmagnóhoz. Tamás testvérünk az Agapé gyülekezet tagja, foglalkozását tekintve pedig a SHARP cég hivatalos magyarországi importőrének, az EURO-PROFIL Rt. ágazatigazgatója. Az újság hátoldalán még két-három reklám lehetőséggel viszonyozzuk az Élő Víz rejtvényfejtőinek a cég által felajánlott fődíjat.

{k1997308}

A pontverseny állása:

(A nevek után a zárójelben, az ötfordulós rejtvénytáblázatban elért pontszám látható!)

35 pont: *ifj. Horváth Istvánné* (12), *Török Ferencné* (12);

33 pont: *Kubis Ferencné* (12);

32 pont: Édes Zsuzsanna (12), *Makkai István* (12), *Szabolovits István* (12), Wilhelm Konrád (12);

31 pont: Nagy-Ajtai Márta (12);

30 pont: Gyuricsek Evelin (12), Plesa Jánosné (10);

29 pont: Komócsi Józsefné (12), Komócsi Roland (12);

26 pont: Kis Krisztián (12);

25 pont: Csányiné Farkas Mária (12), Dr. Faragó Enikő (0*), Seprenyiné Pirka Andrea (12);

24 pont: D. Nagy Emma (12), Gáspár Jánosné (12), Kriston Rózsa (12), Molnár Anita (12), Sanda Mónika (12);

23 pont: Farkas János (12), Pánczél Jánosné (12), Weller József (12);

21 pont: Borbély Józsefné (11);

20 pont: Juhász Miklósné (12), Szabó Gizella (12);

18 pont: Horváth Istvánné (12), Perei Imre (12), Takácsné Makkai Zita (12);

17 pont: D. Nagy Gáborné (12);

16 pont: Bálint Miklósné (12);

12 pont: Balla Erzsébet (12), Barna Frigyes (12), Czerovszki Márta (12), Deák M. Jolán (12), Hegedűs Péterné (12), Megyeri Béniné (12), Mundrucz Istvánné (12), Sanda Lajosné (12), Szabó Endre (12), Szabó Szilvia (12), Tóth Richárd (6), Tóth Terézia (12), Vass Béláné (12), Városi Ibolya (12);

7 pont: Durkó Lajosné (6);

6 pont: Balogh Tünde (6), Berla Ferenc (12), Kállai Ibolya (12), Kertész Angéla (6), Murvai Lászlóné (6), Opóczy Magdolna (6), Szabó Sándor (6), Szakács Györgyné (12), Szegedi Andrásné (6), ifj. Tarr István (12), Varga Erika (6);

0 pont: Windisch Károly (6),

(A *-gal jelzett pályázati pontszám az előző számban tévesen jelent meg, a most látható a helyes.)

Elküldendő:

a keresztrejtvény vízszintes 1. és a függőleges 16. soraiban található bibliai idézet pontos helye (**6 pont**), valamint a minirejtvény bekarikázott betűiből összerakott szó, mely egy, az Ószövetségből ismert város neve (**2 pont**).

Megérkezési határidő: 1997. július 21.

Cím: *ÉVR Nagy Kornél* 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22.

A '97/1. szám rejtvényeinek helyes megfejtése:

keresztrejtvény: **Jób 19,25 (5 pont)**,

minirejtvény: **Márdokeus (1 pont).**

A **karórát**, melyet *Vadon Tamás* órás testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) ajánlott fel, **iff. Horváth Istvánné** (Mezőcsokonya) nyerte. **Könyvet** nyert: **Kubis Ferencné** (Maglód), **Makkai István** (Berhida) és **Török Ferencné** (Tatabánya). **Kazettát** nyert: **Szabolovits István** (Budapest).

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették (ez a pályázati pontokra nem vonatkozik), de a pontgyűjtést újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

{k1997310}

Az 1997/2. szám gyakorlásra szánt rejtvényeinek helyes kitöltése

{k1997311}

Gyakorlásra szánt rejtvények – 1 • Nagy Kornél

{k1997312}

VÍZSZINTES: **1.** „Az Istennek útja ...” (2Sám). **9.** „Bizony ... hiábavalóság minden ember” (Zsolt). **10.** Pap, aki elbocsátotta idegen feleségét (Ezsd). **12.** „Egy férfiú közületek ... ezret, mert az Úr, a ti Istenetek az, aki harcol érettetek” (Józs). **13.** Nafthali fia (1Móz). **14.** „Mi ..., te nagy alvó?” (Jón). **15.** „És vivék őt (Jézust) először Annáshoz; mert ... vala ez Kajafásnak” (Jn). **16.** „Senki ... ne lépjen és meg ne károsítsa valamely dologban az ő atyjafiát” (1Thes). **17.** „Akik ... alatt vannak mint szolgák, az ő uraikat minden tisztességre méltóknak tekintsék” (1Tim). **20.** Efraim unokája (4Móz). **23.** Jób leánya (Jób). **26.** Jaddai fia, Káleb leszármazottja (1Krón). **27.** Rúbenita férfi, aki Mózes ellen lázadt (4Móz). **28.** „Mert ... vetek körül engem, a gonoszok serege körülfogott” (Zsolt). **29.** „Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden ...” (Préd).

FÜGGŐLEGES: **1.** „Istennek folyója ... van vizekkel” (Zsolt). **2.** „Mikor öregbülnek az igazak, ... a nép” (Péld). **3.** „Mint rókák a romok ..., olyanokká lettek prófétáid, oh Izráel” (Ez). **4.** Izráel ilyen csapatokat állított fel a Benjámin fiai ellen való harcban (Bír). **5.** Lévíta, aki gondviselő volt Ezékiás idejében (2Krón). **6.** „Tisztítsd meg előbb a pohár és ... belsejét, hogy külsejük is tiszta legyen” (Mt). **7.** Krisztus őse (Lk). **8.** „Az én részem kies helyre esett, nyilván ... örökség jutott nékem” (Zsolt). **9.** Lévíta Gerson nemzetségéből (1Krón). **11.** „A napot sem látta és nem ismerte; tűrhetőbb ennek állapotja, hogynem ...” (Préd). **16.** Dávid leánya (2Sám). **18.** Város, amelynél Jonathán legyőzte a filiszteusokat (1Sám). **19.** „Megnyitom az én számat példázatokra; és kitárom, ... e világ alapítása óta rejtve valának” (Mt). **20.** „Az én atyámnak mily sok bérese bővülködik kenyérben, én pedig ... halok meg” (Lk). **21.** Midiánita fejedelem, akit Mózes parancsára megöltek (Józs). **22.** Város Jezréel síkságán, ahol a filiszteusok táboroztak (1Sám). **24.** Dávid főembere, aki Jairból való volt (2Sám). **25.** „Bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ... napra” (2Tim).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 2 • Nagy Kornél

{k1997313}

VÍZSZINTES: **1.** „Egy ... sem szolgálhat két úrnak” (Lk). **6.** Jézus Krisztus őse (Mt). **7.** „Bizonyos vagyok benne, hogy ő az én nála letett kincsemet meg tudja őrizni ... napra” (2Tim). **9.** Helység Áser törzsének területén (Józs). **10.** „Valaki ... ő benne, meg nem szegyenül” (Róm). **12.** Lévíta, aki segített Ezékiás királynak a templom megtisztításában (2Krón). **13.** Prófétaasszony Áser törzséből (Lk). **14.** Szargon, Assiria királyának főparancsnoka (Ézs). **16.** Szikla (erődítmény), ahová 600 benjáminita menekült az Izráel fiai elől (Bír). **20.** „Dicsérjétek őt egeknek ...” (Zsolt). **21.** Kananeus bálvány, melyet Júda népe is

tisztelt (Jer). **25.** „Szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy ...” (Jel). **26.** Nákhor fia (1Móz). **27.** „Mert mintegy tőr, úgy ... meg mindeneket, a kik az egész föld színén lakoznak” (Lk). **28.** Dávid nagyatyja (Ruth). **29.** „Ha ... közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, a mit csak kérnek, megadja nékik az én mennyei Atyám” (Mt).

FÜGGŐLEGES: 1. „A test lámpása a ...” (Mt). **2.** „Szívem kiált Moábért, a melynek végvárai ...-ig, a három éves üszőig nyúltanak” (Ézs). **3.** „Az ördög, mint ... oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen” (1Pét). **4.** Templomszolga, akinek leszármazottai Zorobábelrel együtt tértek haza a fogságból (Ezsd). **5.** „Kiki ... kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak” (1Pét). **6.** „... Urunké Istenünké az irgalmasság és a bocsánat” (Dán). **8.** Város Júda területén (Józs). **9.** A Júda törzsbeli Jéhalélel fia (1Krón). **11.** Város Júdában (Józs). **15.** A benjáminita Béker fia (1Krón). **17.** A Kánaán földjére küldött tizenkét kém egyike (4Móz). **18.** Sém fia (1Krón). **19.** Helység, melyből Jefte felvonult az Ammon fiai ellen (Bír). **22.** „A föld és annak lakosai imádják az első fenevadat, a melynek halálos ... meggyógyult” (Jel). **23.** ...-Háézer, „mindeddig megsegített minket az Úr” (1Sám). **24.** „Gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, a mely benned van az én kezeimnek ... tétele által” (2Tim).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 3 • Nagy Kornél

{k1997314}

VÍZSZINTES: 1. A Biblia egyik könyvének írója. **11.** Benjámin leszármazottja (1Krón). **12.** „... pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus” (Gal). **13.** Az egyik ázsiai gyülekezet (Jel). **15.** Sámson filiszteus nője (Bír). **17.** „... nemes harcot megharcoltam” (2Tim). **18.** „Ha bárki más ... testben bizakodni, én sokkal inkább” (Fil). **19.** „Ha tehát valaki magát ezektől tisztán tartja, tisztességre való ... lesz” (2Tim). **20.** „Keresd meg a te szolgádat; mert a te parancsolataidat ... felejtettem el” (Zsolt). **23.** „Aki győz, oszloppá teszem ... az én Istenemnek templomában” (Jel). **25.** „Ne is aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk ... és józanok” (1Thes). **28.** Gideóni fia, a Benjámin törzsének fejedelme (4Móz). **30.** „Es akkor feltetszik az ember Fiának ... az égen” (Mt). **31.** „Mielőtt a kakas szólana, háromszor megtagadsz engem; és kimenvén onnan, keservesen ...” (Mt). **32.** „Most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi ... vádolója levettetett” (Jel).

FÜGGŐLEGES: 1. Az egyik lévita, aki a törvényt magyarázta a népnek (Neh). **2.** „Nem jött még el az én ...” (Jn). **3.** Izsák anyja (1Móz). **4.** „Vedd el és ... meg; és megkeseríti a te gyomrod, de a te szádban édes lesz, mint a méz” (Jel). **5.** „Felnövekedik-é a káka mocsár nélkül, felnyúlik-é a ... víz nélkül?” (Jób). **6.** „A ... bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által” (2Tim). **7.** „Aki pedig ..., nem lett teljessé a szeretetben” (1Jn). **8.** Izráel második szálláshelye a pusztában (2Móz). **9.** „De ha gonosz ítélettel vagy ..., úgy utolérnek az ítélet és igazság” (Jób). **10.** „Mert minden ... van ideje és ítélete” (Préd). **14.** „Életem ... kezében van” (Zsolt). **16.** „Isten! Hálákat adok néked, hogy nem vagyok olyan, mint ... emberek” (Lk). **21.** „Aki bikát öl, embert üt agyon; aki juhval áldozik, az ... öl” (Ézs). **22.** „Van olyan út, ... helyesnek látszik az ember előtt” (Péld). **23.** Főember, aki Nehémiással együtt megpecsételte a szövetséget (Neh). **24.** Júda fia (Mt). **26.** „Minden gondolatokat ő ... vessétek” (1Pét). **27.** Az efód palástjának színe (2Móz). **28.** Ezékiás király anyja (2Kir). **29.** Manassé fél törzsének egyik fejedelme (1Krón).

GYERMEKKÖR

{k1997319}

{k1997320}
{k1997321}
{k1997322}
{k19973C}
{k19973D}